

Војводина

Ревија
ФК Војводина
Година IV
Број 4
Јун 2004.

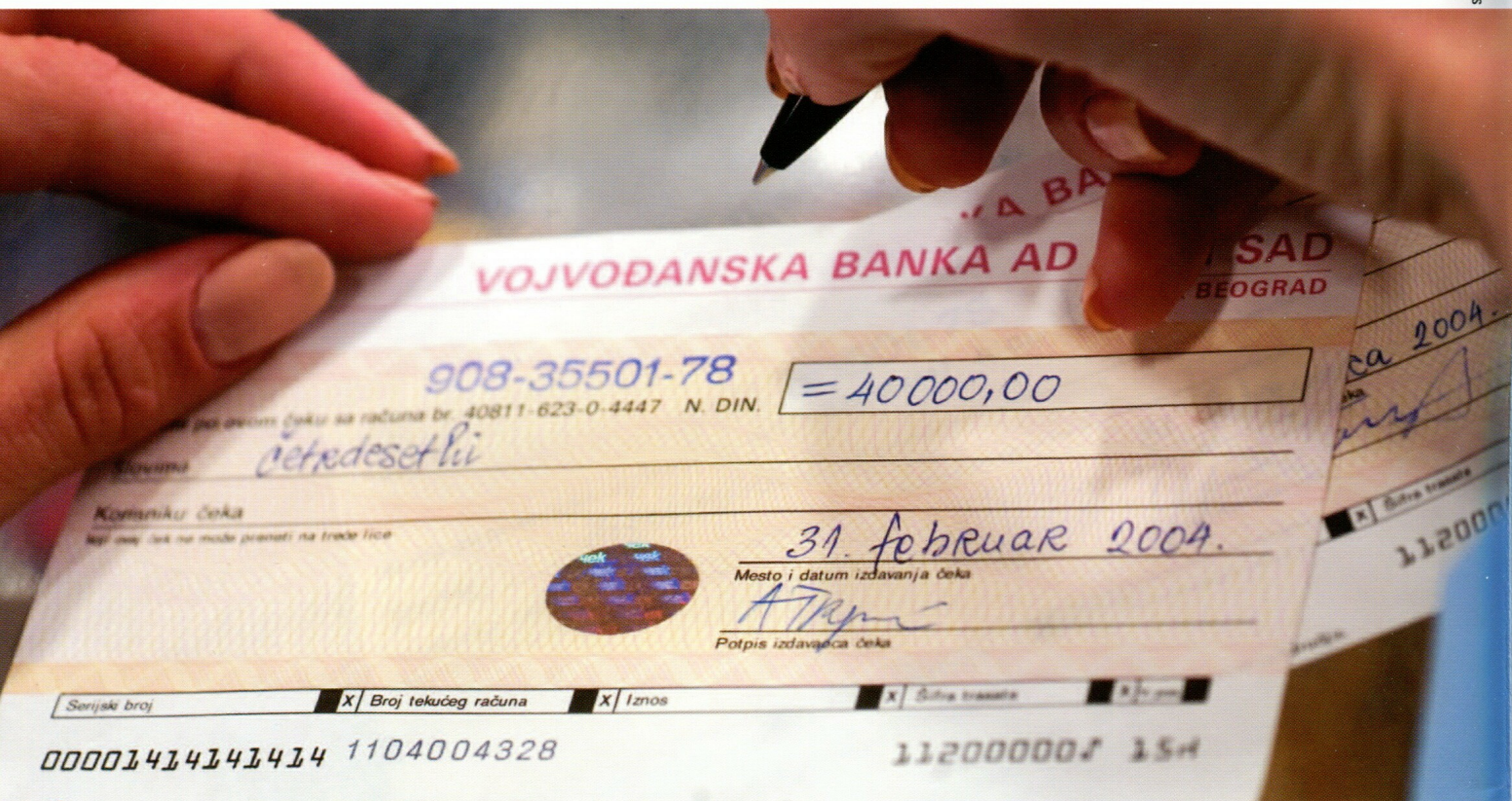
БЕСПЛАТАН
ПРИМЕРАК

Срећан 90. рођендан!

FKVOJVODINA.COM

NEMAM ~~NI~~ GREŠKE

Pogrešno popunjen ček?

To zaista ume da iznervira. Još ako je poslednji za ovaj mesec...

Uz VISA karticu Vojvođanske banke, popunjavanje čekova više nije problem. VISA kreditna kartica Vojvođanske banke ima velike prednosti u odnosu na sva druga sredstva plaćanja:

- u svakom trenutku raspolazete kreditom do dvostrukog iznosa redovnih mesečnih primanja,
- pruža Vam mogućnost obavljanja svih vrsta plaćanja na rate,
- kreditira Vas bez komplikovane procedure,
- štedi Vam sva druga sredstva plaćanja (gotovinu, čekove...),
- omogućuje Vam komforu i bezbednu kupovinu.

A što se tiče popunjavanja, sa karticom nema greške. VISA kreditna kartica Vojvođanske banke je uvek popunjena tačno onoliko koliko Vam treba.

MOCNA
malena

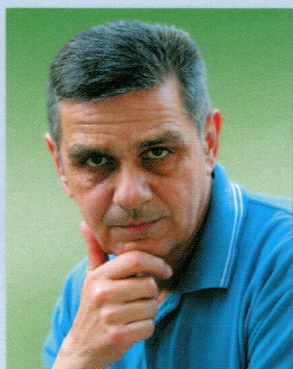
info telefon 021/614 503

FKVOJVODINA ★ COM

**Vojvodanska
banka a.d.**

Kuća pravih vrednosti

Реч уредника

Није срамота појати, срамота је не покушати да успанеш.

У времену које је иза нас, од 1914. до данас, Војводина је управо на такав начин, држећи се тог правила, живела свој узбудљиви живот. Посрћала је и успајала, падала и високо летела, тирцела и узвраћала, узимала и давала, радовала се и туђавала. Али, није се дала. Никома. Ни онима који су имали право на њу, још мање онима који су, и без тог права, хтели да је присвоје. Пркосно је одолела свима и остала своја.

У овим славјеничким данима дужни смо да се подсетимо свих који су дали себе за Војводину: генерација фудбалера и тренера, чланова руководства и навијача. Њихово давање ојлеменило је и њих и Војводину. Заувек. Хвала им на томе.

И данас, на срећу, има оних који су спреми да дају, да буду слуге вољеном клубу. Али, има и других, оних који би да буду само дојидари. Зато је Војводина уgroжена и зато је дужности свих који су у њој и око ње сада можда већа него икада.

Поносни смо на оно што смо наследили и што смо до ових дана сачували. За оне који је воле Војводина је увек велика тема: љубав, брижа, завети.

Нека нас на то обавезу стално ојомине тишање: Шта ће остати после нас и шта ће, за 90 година, дружи мислити о нама?

Dragutin Savić

С А Д Р Ж А Ј

**СУТРА БОЉЕ
НЕГО ДАНАС**

**ПРВО СИСТЕМ
ПА СВЕ ОСТАЛО**

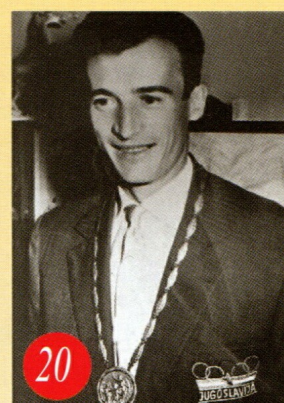
**ПРОШЛИ СМО
ПОРОЂАЈНЕ МУКЕ**

**НЕ ЖЕЛИМ
ПРОСЕЧНОСТ
ПОСЕБНО НЕ У
ВОЈВОДИНИ**

**НЕМА ЗИМЕ
ЗА ВОЈВОДИНУ**

**ЗЛАТНИ
ГОСПОДИН**

- 10. ГЛАДИЈАТОР НЕЖНОГ СРЦА
- 12. ПЕХАР У ЗАГРЉАЈУ ОМЛАДИНАЦА
- 14. У СЛИЦИ И РЕЧИ
- 16. МОЈА СРЕЋА ЈЕ ШТО ВОЛИМ ВОЈВОДИНУ
- 18. ТИТУЛЕ ИСКОВАНЕ ДРУГАРСТВОМ
- 22. „ДЕДИН“ ПРВИ ПЕХАР
- 23. НА МНОГАЈА ЛЈЕТА
- 24. WWW.FCVOJVODINA.CO.YU
- 25. 2003/2004. У БРОЈКАМА
- 26. КОСТА ХАЦИ - ПРИЧА О ЛЕГЕНДИ
- 28. ЈА ВОЛИМ ВОШУ

Насловна страна: Љубица Бабић, студенткиња архитектуре и фото модел; фото: Драгутин Савић

Издаје: ФК Војводина, Игњата Павласа 8, Нови Сад • Година 4 • Број 4 • Јун 2004. • За издавача: Мирко Цудовић, директор
Главни уредник: Мирослав Гавриловић • Одговорни уредник: Сава Савић • Уредник фотографије: Драгутин Савић • Дизајн: Ласло Капитањ
Припрема: www.plakatila.com • Штамп: „Alex express“, Нови Сад, власник: Михајло Стојков
ISSN 1820-1938 НАРОДНА БИБЛИОТЕКА СРБИЈЕ, ISSN ЦЕНТАР СРБИЈЕ И ЦРНЕ ГОРЕ, БЕОГРАД, СКЕРЛИЋЕВА 1

СУТРАБОЛ

Свечана академија поводом јубилеја најстаријег

Навршило се деведесет година постојања и рада Фудбалског клуба Војводина и овај несвакидашњи догађај, каквим се не може похвалити ниједан други прволигаш из Србије и Црне Горе, биће обележен на примерен начин. О програму који се припрема за овај пригодан датум, нешто више сазнали смо у разговору са господином Браниславом Поповићем, председником клубске Скупштине и челним човеком Организационог одбора за прославу јубилеја.

- Већ само име Војводина обавезује све нас који сада радимо у клубу да на достојан начин обележимо деведесет година постојања и деловања фудбалског колектива који ужива велик углед на простору некадашње Југославије, па и у иностранству - нагласио је Поповић. - Током минулих деценија, лучоноша новосадског и војвођанског фудбала постигао је резултат на које можемо да будемо поносни. Управо због тога, сачинили смо програм за који сматрамо да ће бити на нивоу онога што прослављамо.

Према речима господина Поповића, концепцију обележавања 90-годишњице чини неколико сегмената, за које су задужени чланови Организационог одбора: Илија Пантелић, Драган Самарџија, Александар Јевтић и Срђан Михајловић.

Сећање на почетак

Такмичарски део почео је гостовањем ветерана слављеника у Ковилу, где је јуна 1914. Војводина одиграла своју прву утакмицу са Шајкашем и победила са 5:0. У склопу прославе је и јубиларни „Мемориални међународни кадетски турнир Стеван Нештички“ у ФЦ „Вујадин Бошков“ у Ветернику. За почетак августа планиран је „Турнир шампиона“, на којем би требало да учествују Црвена Звезда, Партизан, Обилић и Војводина, а уколико из било којег разлога ова идеја не буде реализована, биће организовано гостовање

Ференцвароша из Будимпеште, између 27. јула и 2. августа. У септембру би новосадски љубитељи фудбала требало да виде сусрет ветерана београдског Партизана и Војводине, а централни догађај би представљала утакмица слављеника са „А“ репрезентацијом Србије и Црне Горе, током септембра или октобра, већ како то буде одговарало националној селекцији.

Свечана академија ФК „Војводина“ заказана је за 10. јун, а одржаће се у Амфитеатру СПЦ „Војводина“, са почетком у 13.00 часова. Овом пригодном скупу присуствоваће чланови породице оснивача слављеника, најистакнутији фудбалери свих генерација клуба, функционери фудбалских савеза Србије и Црне Горе, Србије и Војводине, представници републичког министарства просвете и спорта, републичке Управе за спорт и покрајинског Секретаријата за омладину и спорт, истакнуте личности јавног и политичког живота Војводине и Новог Сада, представници највећих прволигашких клубова, као и представници осталих спортских колектива.

После свечане академије, у холу Амфитеатра и Свечаног салона СПЦ „Војводина“, биће отворена изложба фотографија посвећена Војводини. Такође је предвиђен свечани програм и коктел.

Јубилеј најстаријег домаћег фудбалског прволигаша, обележиће и клупски лист „Моја Воша“, а гостима и свима који буду присуствовали свечаној академији биће подељена јубиларна обележја - шал и мајица Војводине.

Пролеће поправило катастрофалну јесен

Како је предвиђено, наш саговорник ће на свечаној академији имати излагање на тему „Војводина, данас и сутра“. Занимало нас је у ком правцу иду његова размишљања везана за ова провокативна питања?

- У предвечерје ове годишњице, у клубу су најваљивани планови и жеље који су били у складу са значајем јубилеја. - рекао је господин Бранислав Поповић. - На жалост, све оно што се догађало прошле јесени ишло је у правцу супротном од прижељкиваног и озбиљно запретило да сасвим помути славље. Много је разлога који су допринели да све пође наопако, а ја бих поменуо само три. Људи који

су водили клуб, нису се ангажовали у мери у којој је то било неопходно. Када су имали пречих

НЕГ данас

Домаћег прволигаша 10. јуна у СПЕНС-у

послова. Неоправдано се запоставила и превидела чињеница да је Војводина имала играче бар истог квалитета какви су били они доведени у зимском прелазном року и, најзад, један број кључних фудбалера је, по разним основама, дестабилизујуће деловао на стање у екипи, што је довело до више него скромног учинка у првом делу шампионата, када је освојено свега 15 бодова. Тако млади Вукелја није тренирао пола године вероватно због погрешних савета које је добијао од некога, због чега су непроцењиву штету имали и он и клуб. У проблемима је био и Францишковић, чији допринос у средњем реду је непроцењив. Најзад, Војводина се нашла у једном тренутку без вође навале, јер су Марко Јовановић и Белић били у потреси за страним ангажманом.

- На Скупштини одржаној током зимске паузе, стављена је јасна замерка на одређења која су се показала очигледно погрешним. Изабрани су нови људи, конципиран нов такмичарски погон и стручни штаб, саниран проблем руковођења клубом.

По речима челног човека Скупштине новосадског прволигаша, велико оптерећење за све представљао је наслеђени дуг већи од милион евра. Једини начин за превазилажење овог проблема била је продаја младог репрезентативца Милоша Красића клубу ЦСКА из Москве.

- Када се имају у виду све тешкоће са којима смо се суочавали, мислим да се може рећи да је завршетак протекле сезоне ипак био у границама онога што смо планирали, а то је пласман бољи од десетог места - каже Поповић. - Морам рећи да не бих желео да се првенство као што је било ово икада понови, јер су нерви и стрпљење свих којима Војводина лежи на срцу били на великим искушењима.

Ову, надамо се, занимљиву причу о клубу-слављенику завршићемо прогнозом времена која долазе.

- Пре него што кажем било шта што је везано за сутра, не само нашег клуба него и

српско-црногорског фудбала уопште, сматрам да се неизоставно мора споменути нешто што ће директно одредити будућност овог спорта код нас - наводи господин Поповић. - Уколико желимо било какав напредак у односу на садашњу крајње незавидну ситуацију, мора се што пре донети Закон о спорту, који би регулисао трансформацију клубова, не само у фуд-

„Врућа линија“ са Војводином

балу, и увео постулате који се морају поштовати, како је то већ одавно регулисано у другим земљама. Оно што се код нас већ дуго догађа, подсећа ме на игру покера туђим новцем, а познато је како се у том случају партнери понашају.

Млади камен-темељац клуба

- Под условом да се то реши и да се јасно зна да онај ко улаже у фудбал има и сразмерна права одлучивања и руковођења, а не да се, као сада, догађа да Сабор бира Скупштину а ова Управни одбор који треба да обезбеди новац, што је крајње нелогично и неоправдано, уверен сам да Војводина има све предуслове да постане

клуб угледа какав је некада имао. Нови Сад је велики спортски центар, са дугим и богатом традицијом, па и оном фудбалском, и с разлогом мора да претендује на врхунска достигнућа у домаћој конкуренцији, али и запажене резултате на међународној сцени.

- Да би доспео у такву прилику, наш клуб мора у већој мери него што је до сада био случај да се ослања на своју Омладинску школу. Ако се узимају у обзир резултати млађих категорија: кадета, пионира и јуниора, Војводина је без премца у земљи. То велико богатство се мора на прави начин користити. Већ у наредној сезони, четворица-шесторица младића из омладинског тима биће прикључена најјачем саставу, јер за то имају све услове. Такође је важно, уз младе играче, оспособљавати и тренере који ће једног дана моћи да преузму вођење прволигашког тима, јер се прошле сезоне боље него икада показало да смо у том сегменту врло „танки“. Наравно, и даље ће се доводити квалитетни играчи из других средина, али само оне који ће одмах моћи да заузму одређена места у тиму и проверено боље од момака пониклих у нашим редовима. На жалост, као и сви остали домаћи клубови, и ми ћемо и убудуће морати да се лишавамо најбољих фудбалера, јер је то једини начин да се обезбеди егзистенција.

- Иако је наследило доста нерачишћених рачуна, па и необављене примопредаје послова, што је произвело многе неспоразуме, ново руководство Војводине је консолидовало стање. Највећом вредношћу сматрам то што се ради тимски, што више нема никаквих тајни, које су реметиле не само општу атмосферу у колективу, него и разорно деловале на његове и иначе нестабилне финансије. У сваком случају, ја сам оптимиста и верујем да уколико свако у свом делокругу рада испуни оно што треба, Војводина мора заузети место које јој по свему припада.

Владимир Вујин

ПРВО СИСТЕМ

Дефинитивно и проверено: председник Управног одбора Војводине навија за Војводину. Председник Срђан Михајловић сведочи да су и чланови Одбора такође навијачи Војводине. Или, барем квалификована већина. Никада није припадао, како је сам посведочио, реду функционера који су „вољели да воле Војводину“.

Колико је овај ред речи у уводу и да ли је у било каквој узрочно-последичној вези са црвено-белим правцем из опасне зоне ка горњем делу прволигашке табеле показаће време. Одговор би тек требало да уследи у новој сезони. Минулих осам месеци и који дан приде, колико је Михајловић на челу Војводине, кратак је период за извођење климаве теореме у вези са постављеним релацијама. Међутим, сама чињеница да Војводина има руководство које за Војводину и навија могла би да буде и врло поуздан индикатор основнице у којој је могуће назрети и контуре успешне надградње.

- Нисам раније имао искуства са спортским клубовима, тако да нису могле постојати ни предрасуде о функционисању колектива начином уобличеним у времену које је иза нас - почео је сумирање свога и рада својих сарадника за осам месеци председничког мандата наш саговорник. - Војводина јесте велики клуб, али у овом тренутку, прихватајући понуђену улогу, дефинисао сам и велику обавезу у систему који не функционише. Не мислим искључиво на систем функционисања у клубу, већ и у нашем фудбалу, или ако хоћете у нашем спорту уопште. Требало је, дакле, најпре препознати идеју, дефинисати је и уобличити у животни концепт око којег би се окупили људи свих структура клуба. И не само клуба. Однос људи у клубу и према клубу у међувремену се мењао, ствари су се помакле са мртве тачке. Време, као најпоузданији и непристрасан судија, показује колико смо били у праву.

Примећујемо, између осталог, да у клубу први пут разговарамо са високим функционером који у првој реченици није поменуо ни Европу, нити скок ка Европи. Ни борбе за трофеје на свим фронтовима није обећао. Није, заправо, обећао ништа! На први поглед... Али зато други, трећи и сваки следећи поглед дефинишу први корак ка здравој основи за здраву Војводину.

- Покушали смо да уведемо културу понашања и управљања клубом, да направимо систем. Успемо ли у томе, тада можемо рећи да имамо менаџмент. На добром смо путу. Ми смо се у времену великих промена у Европи налазили негде између истока и запада, ни тамо ни овамо или и тамо и овамо, свеједно, да бисмо врло брзо уочили да систем дефинитивно не постоји. Војводина се у тој деструкцији и у вансистемским мерама није снашла. Лутала је између нејасних и недовољно дефинисаних квазисистема.

Улазак приватног капитала у клубове, на законом одређен начин, јавно и без задњих намера, означен је и у овом разговору као једини начин да се систем успостави, као и ред величина у систему.

- Што пре морамо идентификовати све актере у игри званој фудбал, и на терену и изван њега. Потом би морали да се дефинишу интереси сваког актера понаособ. У том случају већ бисмо могли јасно да уочимо и димензије за развојни моменат, заправо за нови почетак у нашем фудбалском поднебљу. Овако, питање финансирања остаје у доменима вансистемских мерила вредности, у којима купопродаја играча постаје основни, односно једини начин опстанка. Трансфером Милоша Красића ми смо и у овом послу доказали како јесте могуће радити јавно и поштено. А када отклоните поводе сумњама и шпекулацијама, тада искључујете и могућности анатема различитих врста.

Ствар заиста постаде тако једноставна колико је и фудбал једноставан као игра. Зато, ваљда, и јеста тако леп и привлачан у тој својој једноставности. Све док га балканска рачуница не закомпликује...

ТЕМ ПА СВЕ ОСТАЛО

- Све док актере не препознамо и интересе не дефинишемо у оквиру законом утврђеног система, морамо да пронађемо одговор којим је могуће премостити овај међупростор у времену без система. Сви ми који волимо ово што радимо, волимо без задњих намера, морамо да одбранимо вредност Војводине, вредност фудбалског такмичења. Убеђен сам да је то једини начин и сам себе сам препознао у томе.

Да није реч о успешном привреднику и недавно директору једне од престижних банака утисак би најавио утописту или, у најбољем случају, романтика из реда донкихотовских авантуриста. Један грам људског разума, међутим, биће довољан за спознају дефинисаног правца. Он, тај правац, није споран, споран је пут до његовог изиходишта. Како га дефинисати кад закона нема?

- Менаџмент подразумева управљање променама, а да ли смо у томе успели показаће време. Закон ће кад-тад морати да заживи. Ко му се пре

прилагоди, ко пре препозна законске норме, тај ће пре и равнотежу у систему да успостави. До тада ваљало би дефинисати циљеве, један по један, прецизно и јавно. Један од наших циљева одређен је ставом да игру Војводине заснивамо на играчима који су у Војводини стасали. Тренер Смиљанић је прихватио такав концепт и не постоји нити један ваљан разлога да тако и не буде. Трансфери играча, на жалост, остају основни начин финансирања клуба. Кажем, на жалост, јер без уласка приватног капитала не видимо другог начина.

Подсећамо саговорника да је, поред власничке трансформације, стадион Војводине дуго био предмет спорења и шпекулација. Једна од могућности предвиђала је измештање изван центра града, на периферији...

- Приче око стадиона, што се нас у клубу тиче, одавно су испричане. Не бавимо се концептом пресељења објекта, то је ствар града. Наша филозофија рада заокружена је на теренима и у објекту Центра у Ветернику. У самој поставци Вујадин Бошков је дефинисао и филозофију и концепт Ветерника. На нашој генерацији људи у клубу стоји обавеза да се услови у Центру побољшају и прилагоде захтевима времена на почетку новог века.

Како је разговор одмицао поређење је само по себи наметнуло: Михајловић није поменуо Европу, нити је титуле обећавао. Није, уз то, попут многих претходника, Војводину упоређивао ни са Матицом српском, ни са Српским народним позориштем, или њену традицију са значајем Петроварадинске тврђаве. Једноставно, ове теме прескочили смо у разговору. Ипак, Војводина без Европе није Војводина, отело се аутору овог текста.

Наша филозофија у Ветернику

- Тачно - спремно, изненада и са извесном дозом носталгије (тако је барем звучало) уследио је одговор. - Али, већ 10 година нисмо ни били у Европи. С једне стране, питање Европе је питање за струку, а с друге стране, питање интереса управе, лимитираног стањем које смо затекли у клубу. Трофеји и Европа јесу дугорочни циљ Војводине. До тог циља могуће је стићи једино уобличавањем других квалитета. У тренутку садашњем шта би значао пласман у квалификације, где почиње али и где се завршава Европа за наше клубове. Најпре ћемо да изградимо систем функционисања и трајања клуба, да профилишемо филозофију Омладинске школе, као стуба Војводине у будућности. Затим, да смањимо трошкове и волумен првог тима, да препознамо здрав однос на релацији управа-стручни штаб-играчи и да свако унапред препозна и права и обавезе на путу ка Европи. Војводина сама из себе мора до Европе. Другог механизма ја не видим. ⚽

Лазо Бакмаз

Нова култура управљања

ПРОШТИ СМО П

Као решење из сенке или фудбалским жаргоном речено, играч из другог плана, на место генералног директора пре непуних шест месеци стигао је Мирко Цудовић. Знао је да му неће бити лако, али како још у првом обраћању јавности рече „никада се није плашио изазова“. Напротив, у њима је проналазио мотиве, а име, историја и значај Војводине још су га додатно инспирисали.

- Било је теже него што сам могао да претпоставим - каже Цудовић. - Али, не желим да кукам, да јадикујем

и причам како је Мирко спасао Војводину. Овај клуб је већи од свих нас и лично ћу бити задовољан уколико бар делић затеченог стања успем да померим на боље.

Од неких смерница и опредељења није желео да одступи ни педаљ:

- Желео сам да се по нечему разликујем од својих претходника и не само ја већ цео тим који је радио уз мене. Мислим да је раније унутрашњој организацији била посвећена недовољна пажња. Порадили смо на систематизацији радних места, а посебну бригу повели смо о Омладинској школи. Наравно, не мислим да је наша база данас вреднована колико

би заиста требало да буде, али ћемо се трудити да у следећем периоду добије још бољи третман.

Координате директоровог размишљања рапозете су још између три подједнако важне клупске локације:

- Објективно, троугао стадион-клубске историје-ФЦ „Вујадин Бошков“ представља за Војводину додатно оптерећење и гломазне трошкове. Тај проблем и даље стоји као тешко решив, али у свакој причи долазимо до исте теме - приватизације.

Док се не усвоји Закон о спорту, чини се да од приватизације спортских клубова нема ништа:

- Не знам да ли у држави данас постоји више од два солвентна клуба, али знам да ће многи дочекати гашење или свођење на пукe аматерске основе. Таква судбина неће још задесити клубове савезног ранга, али је јасно да наша исцрпљена привреда нема више одакле да издваја за спорт.

На помоћ града Новог Сада се рачуна. Директор Цудовић не либи се да каже:

- Немамо разлога за претерано славље, али за задовољство имамо право. Учинили смо оно што нам је био задатак, да клуб спасемо од испадања и уведемо га у мирне воде. Из тог разлога сам задовољан, а очекујем да ће следећа сезона за Војводину да буде много мирнија.

Не пада му на памет да већ сада, према овдашњем устаљеном обичају, отвара причу о Европи:

- Без сумње, Војводини је место у Европи, али у следећем првенству неопходна нам је стабилност. Но, већ од сезоне 2005/2006. неће бити простора за оправдања и одступнице.

За навијаче је прелазни рок увек посебно интересантан. Шта могу да очекују од овог лета?

- Сензација неће бити. Крисић је отишао, уговори су истекли Тодићу, Белади и Францишковићу, који је, према свему судећи, најближи одласку. Постоје одређена интересовања још за Белића, Цилиншека, Сте-

ПОРОЂАЈНЕ МУКЕ

КЛУБ ИЗНАД СВИХ ИНТЕРЕСА

У Војводини су се протеклих година директори мењали као на траци. Мирко Џудовић радо прихвата разговор на ову тему:

- Никада човек не зна колико ће трајати, али се труди да чињењем то буде што дуже. Знам само једно, онога тренутка када будем одлазио са места генералног директора учинићу то тако да ћу свакога моћи да погледам у очи. Све што сам до сада урадио, а и оно што намеравам да учиним, биће искључиво у служби и интересу Војводине.

панова и Лазаревића. На опроштају од сезоне свим играчима поручили смо да могу да промене клуб уз одговарајуће обештећење. Дакле, нека се провере на тржишту, нека доведу своје агенте и представнике заинтересованих клубова, па ћемо се лако са свима договорити.

• А што се долазака тиче?

- Све зависи без којих играча ћемо остати у прелазном року. Јасно је да фудбалере нећемо гомилати као ранијих година, а предност ћемо дати талентима из омладинског погона. Ангажоваћемо играче са стране само ако могу одмах да заиграју за први тим, а не да боравком у Војводини себи касније дижу цену на другим местима. Однос према клубу, боји и грбу мора драстично да се мења код свих.

• Нова сезона биће и нова борба за враћање пољуљаних позиција?

- Уверио сам се неколико пута за ових пет-шест месеци да Војводину много више цене у другим срединама него што то чинимо ми који је представљамо. Волео бих и надам се да ћемо и на том пољу бити успешнији, а најважније је да смо прошли порођајне муке. Старији смо и искуснији за пола године, а то је у оваквим пословима значајна ставка - каже генерални директор Мирко Џудовић.

Стабилизација на Европи

Сава Савић

НЕ ЖЕЛИМ посебно не

Оптимизам: Бранко Смиљанић

Долазећи у јануару на кормило Војводине, Бранко Смиљанић је клуб затекао у веома конфузној ситуацији. После лоше одигране јесени, екипа је била у опасној зони са свега 15 освојених бодова, навијачи су били незадовољни и тражили сазивање Сабора клуба, а непосредно уочи Смиљанићевог доласка Војводина је добила и новог генералног директора. На почетку сезоне амбиције су биле европске и, очигледно, нереалне. Доласком Бранка Смиљанића планови су сведени на обезбеђивање опстанка у Првој лиги, уз истовремену селекцију постојећег играчког кадра. Сводећи рачуне на крају сезоне, шеф стручног штаба сматра да је оба задатка успешно обавио.

- Опстанак смо изборили, иако се то није догодило на начин како смо очекивали. Наиме, пред почетак пролећне сезоне план је био да у прва четири кола решимо питање опстанка. То

се ипак догодило нешто касније, али циљ је остварен. Такође, договорено је да се уради селекција унутар постојећег играчког кадра, да се подигну стандарди неопходни профилу играча који могу да играју или да дођу у Војводину. Мислим да смо и тај део посла успели да обавимо.

• **Кoliko сте познавали екипу и ситуацију у клубу?**

- Када сам долазио, знао сам да се ради о квалитетним појединцима и мислио сам да су јесенас добри резултати изостали због лоше укупности екипе. Није ми деловало да је тих 15 бодова мало, међутим, када нам се догодио кикс против Борца код куће увидео сам колико је то заиста мало. Тај кикс нас је водио директно у Другу лигу и тек ме је то отрезнило. Заправо, схватио сам да радим у екипи која се бори за опстанак, а увек ме је некако то било срамота да кажем на конференцијама за новинаре.

• **Поменули сте пораз од Борца у Новом Саду, на изненађење свих. Пре тога, Војводина је веома добро кренула, три кола без пораза. Шта се десило?**

- Десило се да смо везали пар киксева, а Борац је то искористио. Не бих рекао да је играо боље, већ да је искористио наше грешке и нервозу. Фудбал је непредвидив, по мом мишљењу Будућност из Банатског Двора је много боља екипа од Борца, међутим, њу смо релативно лако добили код куће, а од Чачана смо изгубили. Борац је, за разлику од Војводине, ушао такмичарскије у тај меч, а ми смо се помало и понели dobrим резултатима на почетку и мислили - лако ћемо. Тај кикс је могао врло скупо да нас кошта. Велики је проблем што је дошао после добрих игара у континуитету, не само у прва три кола, већ и на припремама против квалитетних противника.

• **Каква је у том тренутку била атмосфера међу играчима? Да ли су се уплашили могућности да постану друголигашки играчи, посебно јер је долазила тешка серија: Обилић, Партизан, ОФК Београд...**

- Било је проблема, међутим, доста смо радили на подизању морала. Када се сада вратим у то време, мислим да је то најјачи период мог рада. Одржавали смо састанке, радили смо пуно на психолошкој припреми, играчи јесу били уздрмани, али смо увек имали ситуацију под контролом. После пораза на Врачару, успели смо да освојимо бод против Партизана, а затим и да победимо на Карабурми. То је био увод у серију добрих резултата, а на крају смо освојили тих 25 бодова и ја сам презадовољан. Уверио сам се да је Војводина велики и организовани клуб и потврдило се моје мишљење да се ради о добрим играчима, да смо екипа за далеко веће домете.

• **Некако у то време десила се пријатељска утакмица с Кабелом (2:2). После тога сте били веома бесни на играче, причало се чак и да је било жестоко у свлачионици?**

- Лично не волим тренере који галаме или псују играче, то стварно није педагошки. Међутим, има момента у којима ситуација мора да се подигне до тог нивоа, малтене до свађе, да би се направио бољитак. Осетио сам да је то био тај моменат, из више разлога. Најпре, због лоших резултата и ситуације у коју смо дошли. Друго, још већи проблем је био њихов однос према професији, игри, саиграчу или противнику. То је било криминално! Покушао сам да избегнем вређање играча, ипак су то озбиљне личности, али било је тешких речи. Мислим да су тада схватили да ће Војводина ући у врло проблематичну ситуацију ако наставе тако да се понашају.

• **Наводно сте им замерали да проводе много времена по кафићима?**

- Нови Сад је врло леп град и тешко је одолети његовим искушењима. Ту су кафићи, клубови, сплавови. То су све искушења за младог момка који тек треба да научи много ствари у животу, а има мало времена за све то. Опет, наша екипа је међу најмлађима у лиги, завршили смо сезону с играчима који су 83. или 84. годиште: Красић, Лазаревић, Степанов, Вукеља, Цилиншек или Грумић. Није да они нису професиона-

зацртаној циља, али размишљајући о следећем првенству каже:

ПРОСЕЧНОСТ

Војвођани

лици, проблем је што су се у једном тешко тренутку за Војводину нашли у ситуацији да морају да уче да буду професионалци. Тако је и долазило до ситуација, на моје велико изненађење, да је било чак и бежања из карантина и то пред неке врл важне утакмице. Ипак, то су млади момци. Ето, Красићу се много тога десило за кратко време и његов ментални развој није то све могао да прати. Једном ногом је био на терену, а другом у авиону, слично као и Цилиншек. То је велики проблем.

• Шта је, по Вашем мишљењу, била прекретница пролећне сезоне? Партизан или Карабурма?

- Против ОФК Београда смо освојили три велика бода, међутим, мислим да је прекретница била против Партизана (1:1). Није то био сјајан резултат, али је био довољан да нам улије нову енергију. После тога смо везали три победе и изашли из опасне зоне. Друго, мислим да је Војводина у три утакмице показала како треба играти на страни. То су мечеви у Кули, на Карабурми и против Железника. То би требало да буде шаблон. Сматрам да ниједна екипа у домаћем првенству није на страни одиграла као Војводина у те три утакмице.

• Да ли бисте издвојили учинак некога од играча током пролећне сезоне?

- Један од најзаслужнијих је свакако Милан Белић. Још на припремама сам видео да се ради о врхунском професионалцу. Долази на време, поштује правила понашања, саиграче, тренера, максимално се залаже на тренинзима. Знао сам да ће пролеће одиграти одлично, чак сам мислио да ће постићи више голова. Њему уз раме је Ивица Францишковић. Када сам дошао, мислио сам да је играч потеза, међутим, уверио сам се да је реч о фудбалеру који „ради“ свих 90 минута. Изузетна је личност, у карактеру има одговорност и обавезу, и према себи и према саиграчу, клубу или тренеру. Дао је више него што сам очекивао и заслужио је да понесе епитет можда чак и најбољег играча Војводине. Осим њих, ту је Мандић, чији се допринос слабо види и често прескаче. Он стално игра константно, без падова и никад не игра испод свог нивоа. Ту је такође и Драгутиновић, који се одлично уклопио, па Цилиншек, који је искочио после повреде Цветковића и Мандићевог преласка у везни ред. У другом делу сезоне се и Красић вратио у форму, био је пар пута и играч утакмице. Наравно, ту је и Саша Тодић, један од најбољих голмана у лиги, одиграо је 100 утакмица у континуитету. Посебна прича је Љубиша

Вукелја, после свега што му се дешавало, повратак је био тежак. Договорили смо се да му постепено повећавамо минутажу и на крају играо добро. Добили смо квалитетног играча и стабилну личност за следећу сезону.

• Размишљате ли о појачањима, али и о одласцима играча?

- Нисмо много причали о одласку или останку играча, рекао сам једино да трансфер листа не постоји. Сви су играчи слободни, али уз прописно обештећење. Најтеже је одрећи се Белића или Францишковића, али ако им стигне добра понуда не може им Војводина забранити да реше egzистенцију. Осим тога, сигурно је да ћу имати и неке планове и жеље за довођење играча и стварање костура тима за наредну сезону. Нисам „тим-менаџер“, па да се договарам са играчима око услова, али је моје да кажем да ми на некој позицији треба одређени профил играча, а има других којима је посао да даље с играчима преговарају. Ствар је јасна, желим да оформим добар тим, с dobrим играчима и да, док сам ја шеф стручног штаба, могу да командујем. Ипак сам ја њихов војсковођа, а не неко други, ко је можда изнад мене по функцији у клубу.

Предраг Новковић

ОД ДО

Милан Степанов

ГЛАДИЈАТОР НЕЖНА

Адреса – Свако вероватно има свој омиљени кафић у граду, а мој је „Адреса“. У том локалу у центру Новог Сада најпријатније се осећам и волим да га посетим у било који доба дана. Од када је отворен, а томе има две године, најчешће је стедиште спортиста. Многи фудбалери Војводине излазе у овај кафе, а посебно ми се допада што у њему нема исфоллиране масе којој је важна само марка одеће или ципела коју носи.

Брат – Одмах помислим на брата. Александар је старији од мене 13 месеци, а од када памтим помажемо један друге. Нарочито се радо сећам дечачких дана када смо остајали сами код куће док су родитељи били на послу. Бринуо је о мени као прави старији бата. И Александар је фудбалер. Играо је у Звездари, а сада је у Врбасу.

Војводина – Фудбалски клуб Војводина је моја друга кућа. Доживљавам овај клуб као светињу. Зато ми није било тешко да устајем рано и из Кисача као клинац одлазим на тренинге. У овом клубу доживео сам и лепе и ружне ствари. Наравно, снажније и дуже памте се лепи тренуци. А како и не би, када сам у овом клубу стасао поред многих тренера у прволигашког играча.

Гладијатор – Обожавам филмове са историјском тематиком, а управо такав је спектакл „Гладијатор“. Улога Курта Расела ме је одушевила. Преснимио сам тај филм и гледао сам га већ неколико пута. Радња је фантастична па два и по сата уз екран пролете за час.

Дуња – Моја девојка се зове Дуња. Мало је млађа од мене, а већ две године смо заједно. Волим је највише на свету. Наша веза је стабилна, Дуња је пуна разумевања за моје обавезе. Студира економију, а велики део слободног времена проводимо заједно.

Ћак – Увек сам био примеран ђак. У основној школи био сам „вуковац“ и ђак генерације. Када сам се касније озбиљно посветио фудбалу, трудио сам се да не попустим у учењу. Завршио сам с врло добрим успехом Средњу економску школу. Зато ми је увек криво када чујем приче о необразо-

ваним и невоспитаним фудбалерима.

Емоције – Велики сам емотивац и то на сваком пољу. На терену и победе и поразе доживљавам на посебан начин. Када изгубимо не могу да се смирим. Напосто полудим и почнем све да ударам по свлачионици. Некада толико снажно да ме и рука заболи. Још ми теже падне када у исто време видим неке саиграче како им је свеједно којим резултатом је утакмица завршена.

Жеља – Жарко желим да заиграм са Војводином у Европи. Од када играм за први тим то још нисам доживео. Жеља ми је да се следеће године пласирамо у врх табеле и вратимо публику, јер ме мука ухвати кад видим празне трибине.

Зима – Не могу да смислим зиму. Као клинац обожавао сам ово годишње доба, уосталом као и сва деца. Међутим, не знам ни једног професионалног фуд-

балера који се одушевљава зимским периодом. Једноставно, не уклапа се у фудбал, а нарочито нам је тешко у припремном периоду.

Искреност – Мислим да је једна од мојих најизраженијих особина искреност. Не волим лажове. Не могу да их смислим и ако ми је нешто страно онда је то лаж. Такав сам према другима, па зато очекујем и да други према мени буду отворени, поштени и искрени.

ИДАТОР

ог срица

Јело – Волим да једем. Имам невероватан апетит и гладан сам такорећи 24 сата дневно. Зато стално нешто жваћем, а највише ми прија мамина сарма и словачки кулен. Не знам шта значи доста.

Кисач – Моје родно место. Тамо и данас живе моји родитељи и брат. На срећу, близу је Новог Сада и често скокнем. У Кисачу се најбоље одморим. Лепо се осећам, опустим се у правом смислу те речи.

Лопта – Од свих играчака увек сам највише волео лопту. Можда ми је лопта била и једина права играчка. Брат и ја смо обожавали да шутирамо, а у току једне године оборили смо рекорд пробушивши чак четрнаест лопти!

Љубав – Неописив осећај је бити заљубљен. Мислим да праву љубав управо доживљавам у вези са Дуњом. Дуго сам смишљао шта да јој поклоним за рођендан и одлучио сам се за предиван букет од 101 руже. Одушевила се.

Море – Колико мрзим зиму и снег толико волим лето и море. Обожавам да се купам, али на мору нисам био још од седмог разреда. Дакле, пуних седам година. Ето, увек се испрече или припреме с клубом или репрезентацијом, а улети ту и лечење од неке повреде и слично. Али, мислим да ми овог јуна одлазак на море неће измаћи. Наравно, ићи ћу на летовање са Дуњом.

Неправда – Као што мрзим лаж тако мрзим и неправду. Често сам се у животу сусретао с неправдом, а у фудбалу, чини ми се, најчешће. Заиста, има много неправде у нашем фудбалу и то ме неописиво погађа.

Острог – Имам велику жељу да одем у манастир Острог. Најближе сам био када смо се припремали на Глави Зете, али ми обавезе нису дозвољавале да посетим овај манастир. Ипак, биће прилике.

Породица и пријатељи – За мене је породица светиња. То исто важи и за пријатеље, али оне искрене, праве. Не оне који ће ме изљубити када ме сретну, а чим се окренем почеће да ме оговарају. Без подршке родитеља, брата, девојке и пријатеља сигурно не бих постигао ово што сам до сада постигао у фудбалу и Војводини.

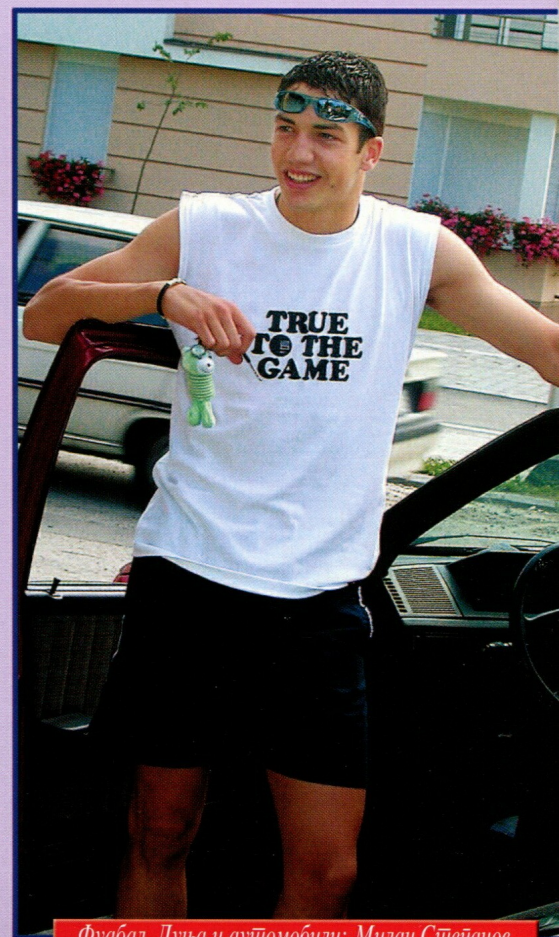
Репрезентација – Не постоји већа част у спорту него играти за репрезентацију своје земље. Зашто да кријем, очекивао сам позив селектора Петровића за Европско првенство. Није уследио, али то ме није спречило да будем уз другове као навијач поред ТВ екрана. Нова шанса је нови циклус квалификација у којој моја генерација има шансу да понови успех нешто старијих другова.

Срећа – Треба ли уопште истицати колико је срећа важан фактор у животу, а поготово у спорту. Она је саставни део живота, некада буде уз тебе а некада ти окрене леђа. Деси се и да пресуди и нисам од оних који овај податак занемарују.

Толеранција – Превише верујем људима. Не знам да ли то значи да сам и толерантан, али је чињеница да моју толеранцију појединци покушавају да злоупотребе. То није лепо, али не значи да ћу због тога мењати своје особине.

Успех – Мислим да сам и до сада доста урадио у фудбалу, али прави успех би тек требало да уследи. Свако од нас жели каријеру да настави у иностранству па тако и ја. Тек у неком европском клубу моћи ћу да зарадим за миран живот, па после каријере активног фудбалера не морам да бринем шта ћу и како ћу.

Факултет – За мене је то још увек неостварена жеља. Мислио сам да ћу уписати Економски факс после средње школе, али је пресудила љубав према фудбалу. Тешко је усклади-

Фудбал, Дуња и аутомобили: Милан Стјејанов

ти две велике обавезе а да једна не трпи. За сада сам у фудбалу, али ко зна. Можда, ипак, једног дана упишем факултет. За сада сам своје потребе за учењем задовољио уписивањем Више тренерске школе.

Хоби – Сигурно је да сви имамо неки хоби. Мој су аутомобили. Могао бих данима да причам о њима. Одушевљавам се разним моделима, а до сада сам променио четворо кола. Први мој ауто био је „стојадин“, а потом сам мењао „фиата типа“, „алфу 155“, да бих недавно купио „голфа четворку“.

Цеца – Светлана Ражњатовић је моја омиљена певачица. Нарочито ми се допада њен последњи албум. Ценим је као естрадну уметницу, некада можда и претерам па ме другови зафркавају да ћу ако тако наставим завршити у Обилићу. Нека наши навијачи не брину.

Штеф – Сада се питате ко је Штеф. То је пас, златни ретривер који сам поклонио једном приликом девојци Дуњи. Живи у кући, а каква је кућа која нема пса. Баш се са Штефом лудо забављамо, то је наш прави кућни љубимац.

Сава Савић

ПЕХАРИ ЗАПРЛАЈУ ОМЛАД

Омладинско-пионирска школа је понос и дика Војводине. Рад с децом одувек је био високо котиран када је наш клуб у питању, а као потврда су стизали трофеји. Ни ове године витрине нису остале празне. Омладинци тренера Зорана Грујића и тренера голмана Драгана Васића победили су у финалу националног купа црногорског представника Зету из Голубоваца. У регуларном делу било је 0:0, а онда

ресантно је да је Зета на мегдан извела генерацију дечака рођених 1985. године, дакле годину дана старију.

Овај леп успех остварили су: Александар Јовић, Милан Римски, Миљан Миловић, Драган Нинковић, Дане Трбовић, Милош Радин, Славко Босанчић, Слободан Новаковић, Ненад Рајовић, Гојко Качар, Младен Човић, Давор Магоч, Бојан Делибашић, Лорант Лепар, Лазар

Занимљиво је да је ово тренеру Зорану Грујићу прва генерација. Са њом је од петлића, а сада се добар део ових момака налази пред првим тимом.

- Радин, Јовић и Магоч били су на зимским припремама у Турској заједно са сениорским погеном, а у финалу првенства мирис прволигашког барута окусили су Трбовић и Качар. Шеф стручног штаба Бранко Смиљанић пох-

Стоје: тренер голмана Васић, Бркић, Нинковић, Веселиновић, Радин, Јовић, Трбовић, Миловић, Човић, Јелић, Новаковић, тренер Грујић, Чуче: Голубовић, Шушак, Бартолеј, Мајсторац, Римски, Магоч, Рајевић, Лепар, Босанчић, Савић

су наши омладинци показали већу смиреност приликом извођења једанаестераца - 7:6. Инте-

Веселиновић, Стефан Ђуровић, Давид Бартоле и Илија Спасојевић.

ПЕХАР ИЗМАКАО НА ПЕНАЛУ

Потврда сјајне генерације омладинаца стигла је и на међународном турниру у Немачкој. Изабраници тренера Зорана Грујића освојили су друго место, пошто су у финалу поражени од Фортуне из Дизелдорфа после извођења једанаестераца 4:3 (1:1).

Интересантно је да су наши омладинци до финала стигли без примљеног поготка у мечу с Фортуну, доминирали су све време, али је срећа била на страни Немаца.

Учешће на овом турниру била је својеврсна награда омладинском погону за сјајна издања током целе такмичарске године. Поново је Војводина показала и на међународној сцени да има изузетан потенцијал и да негује вредности по којима је одавно позната широм Европе - истиче председник Комисије за омладински фудбал, Станислав Крејић, који је некада с капитенском траком на руци такође био предводник сјајне генерације у којој су играли Шаула, Мијуцић, Шкорић, Дакић...

вално се изјаснио о још неколицини играча из подмлатка, попут Рајевића, Човића, Спасојевића... Нећу погрешити ако кажем да је ово једна од талентованијих генерација последњих година и прогнозирам да ће бар петорица играча пре или касније бити носиоци игре Војводине.

Зоран Грујић напомиње да му је јако што се растаје с плејадом добрих играча и још бољих момака, али напомиње:

- Ова сезона била је круна њиховог стажа у млађим категоријама. Иако су неколико пута тријумфовали на међународним турнирима по иностранству, дочекали су да буду најбољи и на домаћој сцени. Подмладак Војводине играо је веома запажену улогу и у Квалитетној лиги Србије где смо до самог краја равноправно конку-

Р инаца

НЕМА ЗИМЕ

за Војводину

ВОЈВОДИНА - ЗЕТА (0:0)

БЕОГРАД: Стадион Партизана. Гледалаца 500. Судија: Спасић (Сурдулица). Помоћници: Јовић (Ниш) и Коленчевић (Краљево). Стрелци из једанаестераца: Радин, Трбовић, Павловић, Човић, Лепар, Качар и Веселиновић за Војводину, а Тумбасовић, Вуковић, Игумановић, Ајковић, Вукашиновић и Калуђеровић за Зету. Жути картони: Нинковић (Војводина), Добровић, Цеклић, Вукашиновић и Марковић (Зета)

ВОЈВОДИНА: Јовић, Нинковић, Радин, Миловић (од 66. мин. Веселиновић), Качар, Магоч, Рајевић (од 56. мин. Павловић), Човић, Ђуровић (од 72. мин. Спасојевић).

ЗЕТА: Мустур, Добровић, Игумановић, Калуђеровић, Цеклић, Вукашиновић, Вукчевић (од 69. мин. Хебер), Ајковић, Вуковић, Тумбасовић, Марковић.

рисали за највиши пласман, али треће место, уз освојен Куп, сви сматрамо успехом. Уосталом надам се да сам успео у основном циљу а то је да се ови младићи, поред бављења фудбалом, формирају у здраве и квалитетне личности.

Са делом омладинаца тренер Грујић стасовао је од најмлађег узраста. Прве фудбалске тајне уз њега су учили Бркић, Новаковић, Римски, Магоч и Рајевић.

- Трудим се упоредо да и допунска селекција буде врхунска - каже Грујић. - Тако су временом пуноправни чланови наше генерације постали Јовић, Радин, Трбовић, Нинковић, Лепар и Човић. Разлику међу њима једноставно не могу да правим. На растанку од ове генерације преостаје ми да закључим како ћу бити презадовољан ако ме увере да сам успео да их оспособим да своје задатке извршавају самостално, како на терену тако и ван њега. А мени преостаје да поново с неким петлићима покушам да створим генерацију достојну имена Војводине. 🏠

Директору Омладинско-пионирског погона нашег клуба у години јубилеја чело сигурно није намрштено. Није да бриге нема, али његове муке су слатке. Сабира и одузима, комбинује, а све се своди на претпоставке и предлоге кога из омладинаца предложити за први тим, кога послати негде на каљење, кога на позајмицу, а кога на двојну регистрацију. И што је још важније, куда, јер није свеједно ко ће наставити да ради с Вошином децом, пошто се од великог броја тих момака очекује да се пре или касније врате и закуцају на врата првог тима. А пре три године у „Мојој Воши“ смело је прогнозирао лепу будућност Магочу, Римском, Рајевићу...

Сви имамо разлога за задовољство - каже Илија Пантелић, човек који је животни пут после каријере члана прве шампионске генерације Војводине, репрезентативца и интернационалца, посветио црвено-белој деци. - Ово је једна од наших најуспешнијих година у којој су предњачили омладинци. Зар освојен Куп СЦГ и пласман у сам врх табеле то не потврђују? И то не било какво треће место, већ пласман који до последњег кола није давао миран сан Црвеној звезди и Партизану.

Генерација фудбалера рођених 1996. године потврдила се сјајним резултатима. Мало им је недостајало да у Немачкој освоје пехар.

СКЛАДАН ТИМ

Директор Омладинско-пионирског погона Илија Пантелић не пропушта да истакне складан тим који је задужен за рад с младим нараштајима:

- Омладинце води Зоран Грујић, кадете Божидар Пантелић, млађе кадете Бранислав Новаковић, пионире Микица Ступар, млађе пионире Лаза Грубор и петлиће Рајко Алексић. Тренер голмана је Драган Васић, технички секретар Петар Никезић, а стручни сарадник Добривоје Тривић. Комисијом за омладински фудбал председава Станислав Крејић - набраја најближе сараднике Пантелић.

Младост за бољу будућност: Илија Пантелић

- Љут сам, не зато што су били други, већ због тога што знам да су најбољи. У пет утакмица примили су један гол и то из једног јединог правог ударца. Пенал је увек рулет, али нема везе, очекујем да добар део њих једног дана обуче дрес првог тима. Нема зиме за Војводину, бар када је попуна играчког кадра из нашег погона у питању.

Пантелић не штеди комплименте ни на рачун генерације 1987:

- Реч је о веома надареним фудбалерима. Очекујем од њих да буду прваци државе, а уколико не успеју, биће то грешка свих нас. Мислим да су и дечаци рођени 1990. и 1991. године изузетни. Објективно, најквалитетнији су у земљи и то ће и доказати. Исто тако знамо шта нам недостаје. Тачно је да пионири (1989. годиште) имају 15 бодова предности наспрам својих конкурената, али Војводина захтева и више и боље. Радимо на томе и посветићемо дужну пажњу допунској селекцији. 🏠

Сава Савић

Велико градилиште

Баш леп рођендански поклон: Војводина ће у новом шампионату бити домаћин у новом амбијенту, на стадиону који ће и по изгледу и по комфору бити битно другачији од оног на који смо навикли. Нова трава, најсавременија атлетска стаза, уместо дотрајала два рефлекторска стуба поставиће се четири, планира се и електронски семафор... Све ово биће урађено у неколико фаза, а иза читавог пројекта, замашног и по обиму радова и по издвојеним средствима, је Скупштина града.

Нова трава за нове победе

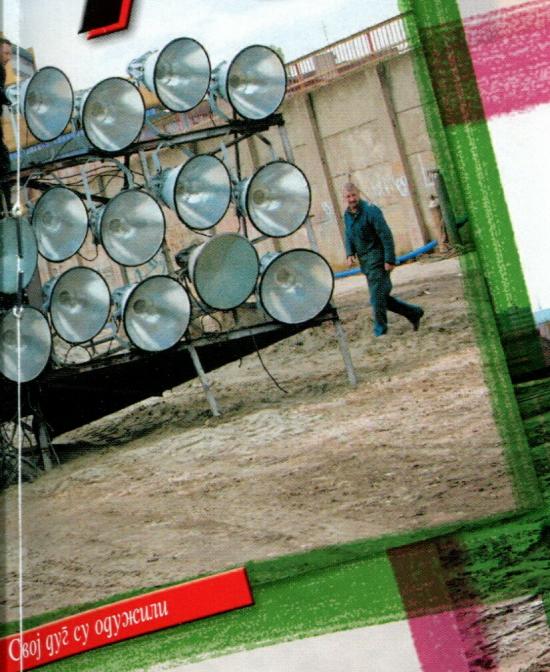

Оглазак сведока историје

У дарнички за ново лице стадиона

У СЛИЦИ И РЕЧИ

Свој гуџ су одужили

Зар ће се овде изградити фудбал

МОЈА С

и и о в о л и м

У посети Милану Белићу

Срећа: Милан, Јелена и Андреј

"Каји с обога
С неба падају на рошени глан
Ја сам слободан
Нека с мога врайша виори шал свилен"
(Хаустор: Шал од свиле)

Или, у још бољем случају, шал навијачки, који су му уз један урамљени колаж с фотогра-

ГЛАВА

Релативно низак, али хитар, Белић има и добру особину да уме да шутира и што је, важније, постиже голове главом.

- Мислим да имам прави "тајминг" за центаршутеве. У правом тренутку знам на који део шеснаестерца ће "пасти" лопта. Мислим да је најбоља дефиниција та да ја заиста нападам лопту главом.

фијама поклонили припадници "Фирме" пошто је изрекао оно славно "да" и венчао се с Јеленом, сада већ мајком безмало тромесечног Андреја...

У појави Милана Белића има доста тога контрадикторног. Ето, између осталог, најватреније присталице црвено-белих нису га се одрекле, када је био и оспораван у не баш славним временима нашег клуба с краја прошлог века. Напротив. Он се, пак, није одрекао Војводине ни у тренуцима када му баш, еуфемистички речено, није, по његовом мишљењу, добро чинила.

- Ово је мој клуб и то осећање ми нико не може узети - говориће свуда и на сваком месту, увек свестан чињенице да та припадност не може да се заборави и увек призивајући ону химну: ... "Ти си наша прва љубав, Војводино, олеее, о леее..."

- Када већ говоримо о навијачима, са њима имам пуно тога заједничког. Дружимо се, посећујемо једни друге, одемо негде на пиће када за то нађемо времена, којег је, због обавеза, све мање. Једноставно, реч је о сензибилитету, разумемо се на наш начин и не видим ништа лоше у томе. Надам се да сам им то поверење вратио кроз оно што сам урадио на терену.

Жените се

- Ваљда то дође с годинама. Изгледа да је било време да се скрасим. Уживам у обавезама, које су потпуно другачије

РЕЋАЈЕ

Војводицину

СВАКОДНЕВНО С ТАТОМ ИЗ ОЦАКА

- Као пионир био сам на проби у Војводини и прошао. Од тада ме је отац Раде из Оцака шест месеци пет пута недељно возио на тренинг на Ветерник, док се нисам дефинитивно преселио у Нови Сад.

Остало је историја. И како је први пут заиграо за први тим, како је постао капитен, али и какве је све проблеме имао с управом црвено-белих.

- Сви све знају. Зато и могу свима да погледам у очи јер сам увек уважавао Војводину као мој клуб.

него до сада. Уживам на Ветернику, а уједно и једва чекам да се заврши тренинг и дођем кући.

Супруга Јелена потврђује ову изјаву климањем главе. Додаје:

- Са Андрејом проводи готово сво слободно

Још пољубици за laku ноћ

време које има, помаже, онолико колико то мушкарци могу да чине".

А најбољи стрелац Новосађана у минулом шампионату обзнањује и савет колегама, спортистима:

- Нека се жене и нека имају децу, с породицом и када је најтеже, заборавиш на проблеме. То је једна сасвим друга димензија одговорности. Схватио сам да у читавој причи нисам више само ја важан. Раније само одеш од куће и заборавиш када си отишао...

Зрелост

Не крије Милан Белић да је боравак у Немачкој утицао на њега, да му је то у овој сезони помогло да, без обзира на то што није био капитен, буде истински предводник тима, који је на крају, ипак, задовољио, имајући у виду катастрофалан почетак.

- Добро, Нирнберг је у мом личном, дакле, играчком смислу, био неуспешан. Али сам стекао једно ново искуство. И из тога може да се извуче корист. По општој оцени, нашу лигу одиграо сам на високом нивоу. Сем те одговорности у игри, стекао сам, између осталог, рутину у грађењу и пријему лопте, што се надам се, приметилу на утакмицама.

И додајмо, зрелост, у сваком погледу.

Објашњење темперамента

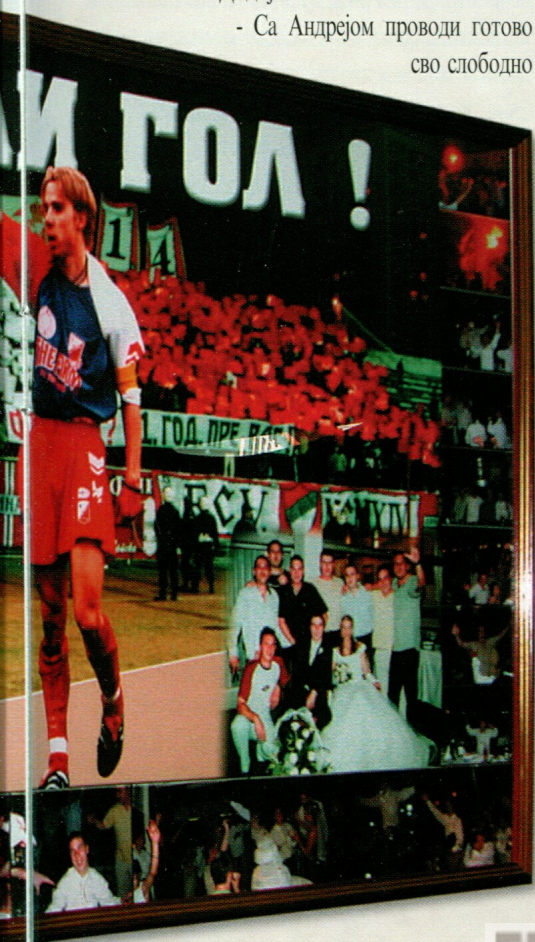
На крају и нешто сасвим лично.

Аутор овог текста често је, пола у шали, пола озбиљно (а једном чак и јавно обзнанио) да су три највећа феномена 20. века: фудбал, "rock and roll" и филм.

-Опуштам се уз музику. "Deep purple", Екатарина Велика и Хаустор јесу бендови које највише слушам. Без неког ЦД-а тих група не полазим на пут. Ту су и играчке, "play station", не постоји ниједна чију тајну нисам открио. Дакле, то је нека врста хобија које упражњавам, када имам времена.

Отуда, дакле, и та слобода, али и тај до-недавно пренаглашени темперамент, који је био главна карактеристика Милана Белића. Темперамент сазревањем преусмерен у корист игре читавог тима. Ваљда, онда, ни фудбал ни "rock and roll" у овој држави нису умрли.

Владимир Ушорник

ТИТУЛЕ ИСКОВА

Међу четрдесетак одабраних који се могу похвалити да су са Војводином освојили титулу државног првака налазе се Ђорђе Павлић и Љубомир Воркапић. Два фудбалера којима је у опису радног места било постизање голова и који су дали велики допринос освајању титула 1966. (Павлић) и 1989. године (Воркапић), са задовољством су прихватили да евоцирају успомене на дане великог новосадског фудбалског слава.

- Иако смо имали квалитетан тим, нико није ни претпоставио да те године можемо бити прваци - почиње своју причу Ђорђе Павлић. - Поготово када смо у првом колу глатко изгубили од Вардара у Скопљу. Међутим, након тог пораза везали смо неколико победа што нас је изненада избацило у први план. Морам истаћи да смо били врло добро физички припремљени јер се код Бранка Станковића увек радило као да се иде на прво место. Управо та припремљеност нам је касније, када смо и сами постали свесни чињенице да можемо бити прваци, помогла да издржимо до краја и да никоме не дозволимо да нас скине са трона.

Слично свом старијем колеги прича и Љубомир Воркапић:

- Ми не да нисмо могли ни претпоставити да ћемо бити шампиони, него, да будем потпуно искрен, нико од нас то није ни сањао. У првенство смо ушли са једним јединим циљем, а то је да останемо у лиги. Љупко Петровић је те године дошао у Војводину, направио је потпуно нов тим, сви смо били млади и неафирмисани играчи који су у Војводини видели шансу да стекну фудбалско име. Љупко нас је одлично спремио и већ на старту смо избили на прво место. Иако смо лидерску позицију држали целу јесењу сезону и били прваци на полусезони, ни тада ником ни на памет није падало да бисмо могли поновити успех Павлићеве генерације. Но, после пораза у првом пролећном колу, на домаћем терену од Сарајева, кренули смо поново добро да играмо и из кола у коло и ми сами смо постајали свесни да имамо квалитет и да на крају можемо бити шампиони. Када смо неких осам-девет кола пре краја првенства видели да имамо солидну бодовну предност, "стисли"

смо још јаче, појачали рад на тренинзима и никоме нисмо дозволили да се умеша у борбу за прво место.

Победа над Партизаном у Београду од 3:2, по Ђорђу Павлићу, је била пресудна у првенству у коме је Војводина први пут освојила шампионску титулу:

- Без сваке сумње, победа над Партизаном је највише утицала на развој догађаја у првенству 1965/66. После те победе избили смо у први план, а што је још важније, тек тада смо постали свесни сопствених квалитета. Партизан је тада био актуелни шампион и имао је тим за поштовање. Оно што је пресудило у тој утакмици је наша вера у успех. Кренули смо из Новог Сада чврсто уверени да можемо да победимо Партизана и управо је та вера учинила да, иако је Партизан два пута стизао нашу предност, дамо и трећи гол и победимо великог противника. Након те победе схватили смо да сваку екипу у земљи можемо победити и мислим да смо већ тада, иако је тек била половина првог дела првенства, били свесни да можемо постати прваци.

Љубомир Воркапић као пресудан меч у шампионату 1988/89. издваја дерби са Црвеном звездом у Новом Саду (3:1):

-Мислим да је то било шест-седам кола пре краја првенства. Звезда нам се примакла на пет бодова и знали смо да ћемо, уколико победимо у дербију, бити шампиони. Нама нико ништа у свлачионици није требало да каже, сваки играч је, могу да тврдим, у својој глави преломио: "Ако данас победимо нико нас до краја неће зауставити". Тако смо и изашли на терен и одиграли утакмицу на такав начин да нас ни Реал Мадрид тог дана не би победио. Играли смо мушки, агресивно и, како се то каже, "гинули на терену". Када смо 15-ак минута пре краја повели голом Буге Вујачића, знао сам да се Звезда не може вратити и да ћемо Новом Саду, после 23 године, подарити шампионску титулу.

Ђорђе Павлић

НЕ ДРУГАРСТВОМ

Оба наша саговорника тврде да без добре управе у клубу нема ни добрих резултата, а Ђорђе Павлић је то објаснио речима:

-Мора да се зна ко шта ради и ко за шта одговара. У наше време Војводина је у управи имала изузетне људе који су знали како треба водити клуб. Са нама играчима били су Бошков и Станковић и нико осим њих није имао везе са састављањем екипе. Мислим да њих двојице није било да ни та прва титула не би била освојена. Били су идеалан пар и тврдим да људе попут њих мора да има сваки клуб који жели да оствари неки резултат.

Оно што је за Павлићеву генерацију био тандем Бошков - Станковић то су за Воркапићеву били Милорад Косановић и Љупко Петровић.

-Без добре атмосфере у клубу нема ни добрих резултата. Мислим да су Косановић и Петровић били одличан тандем. Без обзира што, као што сам већ рекао, нико пре првенства није ни помишљао да ми можемо бити прваци, у клубу се осећала позитивна енергија која се полако пренела и на нас играче - каже Воркапић.

Поред јаке управе, Павлић и Воркапић као не мање важан предуслов за добар резултат истичу и компактност унутар екипе:

-Ми смо заиста у екипи имали једно велико пријатељство које датира и дан данас. Ево неколико детаља који ће то најбоље одсликати. Када смо победили Динаму у Загребу (2:0) на повратку смо, сви до једног, отишли на Петроварадин, на Тврђаву, да прославимо победу, а онда смо се договорили да се сутра, иако смо имали слободан дан, нађемо код чика-Орета на стадиону и сами одрадимо тренинг. Сви смо сутрадан били на тренингу... Никада није био проблем ко ће играти, нити се неко љутио што је био на клупи - истиче Павлић

-Не желим да потцењујем никога, али сам уверен да никада ни једну екипу у Југославији није красила такво другарство као што је красило моју генерацију. Деведесет одсто титуле '89 године освојили смо захваљујући нашем међусоб-

ном пријатељству. Ви нас у граду нисте могли да видите ако нас нема шест-седам заједно. Ја никада кафу нисам попио а да неко од играча није био са мном. Заједно смо ишли на тренинг и враћали се са тренинга, заједно смо излазили у град, увек је била шала, песма, зафркавање. Али, када се изађе на терен онда смо гинули један за другог а ниједан дрес, после утакмице, није био читав - и данас је срећан када то прича Воркапић.

Како обојица наших саговорника истичу, велико другарство које је карактерисало обе шампионске генерације Војводине, па је неизбежно присетити се и понеке анегдоте из тих времена:

-Победили смо Вележ у Новом Саду са 2:1. После утакмице ја и Добривоје Тривић отишли смо на Тврђаву, седели код покојног Јанике и пили мало шприцера... Није било баш мало, него баш доста. Но, сутрадан је покојни Деча Парабушки написао у "Спорту": "Павлић и Тривић пију по 70 шприцера и дају голове". Следеће недеље гостовали смо у Сарајеву и играли са Жељезничаром, а Вујке и Стане су нам рекли: "Ако изгубимо, вас двојица сте надрљали". Почела утакмица, "Жељо" нас стиснуо, брзо повео, али негде у 25. минуту слободан ударац за нас са неких 25-30 метара. Ја се наместим да шутирам, Жаре Николић ми каже: "Не можеш ти Радовићу дати гол одатле", а Вујке са клупе: "Пути, пусти га". Заврнем поред десне стативе, 1:1. Е, сад се лакше дише, нама и бод доста, само да не изгубимо, јер ја и Тривић надрљасмо. Средином другог полувремена узео Тривић лопту и онакав компултант, јак, крене... Једнога, другог, трећег, извуче Радовића са гола и пласира поред њега, 2:1 за нас. Ја и Трива с краја на крај терена трчимо један другом у загрљај. Добијемо ми ту утакмицу. На повратку у Нови Сад, ишли смо возом спаваћим колима, нас двојицу су, као да смо кухни, одвојили у посебна спаваћа кола. Када смо стигли мислим у Зеницу, у наш купе упаде Стане и каже: "Вас двојица сад можете наставити тамо где сте стали на Тврђави". Није он ни изашао из кабине, а ми смо већ ухватили

Љубомир Воркапић

оног што продаје пиће у возу: "Долази овамо, дај шприцер".

Љуба Воркапић се присећа једног врло чудног вида "припрема" пред утакмицу:

- Пред утакмице смо најчешће у карантину били на Ветернику. Кад тренери оду на спавање, нас десетак играча онда устане и одемо у ону малу салу, погасимо светла и напуцавамо се лоптом. Не видиш лопту, не видиш где је, али ако ти дође под ногу распалиш по њој и само чујеш јауке: јој, ај, ух. Након тог, да га назовем, опуштања, сви одемо на спавање и спавамо мирно као јагњад, без обзира ко нам је сутрадан противник.

Како је разговор одмицао анегдота и прича из времена највећих успеха Војводине било је све више. Време са овом двојицом центарфорера је пролетело као дланом о длан, а обојица су пожелела да текст завршимо њиховом заједничком констатацијом: "Војводина не сме себи да дозволи да се бори за десето место. Ако ни због чега другог оно због својих великих 90 година".

Ненад Ђаћућ

ЗЛАТНИ

Махом није тако и зато није случај да се посебно вреднују они што су јачи од најјачег.

Од себе.

Имати у биографију уписану ставку „златан“ доноси обичај да се од трена уношења податка у животопис постаје другачији него јуче.

С правом.

Да. Због чега не? Па у датом тренутку није било бољег! Нигде. Златан је, зашто да не наметне очекивање посебне врсте валоризовања?

Новак Рогановић је двоструко златан. Рођени победник, али чак по два основа. По фудбалском, пошто је са Олимпијаде у Риму донео златну медаљу 1960. године. И по још једном мерилу великан. Какав само! Истински.

Господин.

Јер, дошао је до потпуног тријумфа у дербију, највећем од свих, а који се за разлику од осталих не игра пред дупке пуним трибинама. Напротив. Игра се у највећој самоћи и једино пред ригорозним сопственим мерилом.

Победник је над таштином.

ОЛИМПИЈЦИ

Неколицина фудбалера Војводине наступала је на олимпијским играма, а осим Рогановића, медаље су освојили Вујадин Бошков, Тодор Веселиновић и Доброслав Крстић. Сва тројица сребрне.

Бошков је био члан репрезентације која је била друга на ОИ 1054. у Хелсинкију, пошто ју је у финалу поразила Мађарска са 2:0. Веселиновић и Крстић су играли на ОИ 1956. у Мелбурну, где су плави у борби за злато изгубили од СССР са 0:1.

Репрезентативни фудбал, некадашњи али тада и наш, нема већег домета од тог из 1960. Присталице релативизовања свега ће сигурно супроставити овој констатацији чињенице са европских првенстава или светских шампионата, на којима је за „плавима“ такође остао сјај. Разлика, ипак, постоји. Није досегнут крајњи дomet. Из разних разлога, реалних и оних других. Било је бољих.

У Риму није, а господин Новак Рогановић је један из састава, што су га одабрали и водили Драгомир Николић, Александар Тирнанић и Љубомир Ловрић до часа предаје одличја намењених најуспешнијим. Златни - зашто бисмо ту чињеницу прескочили - на посебан начин. Победници у финалу с десеторицом! Капитен Милан Галић је био искључн због приговора, а и поред тога се славilo 10. септембра.

Дошао је у Војводину из средине која се не може назвати богатим фудбалским извориштем. Да је стони тенис, или да је тенис, или рвање... али фудбал из Сенте, из истоименог клуба... неки су сумњали. Посебан таленат, казивали су други. Тако је појачао генерацију, с много разлога називану таквом да јој више никада нико неће бити раван, доведен је 1954. нападач уз десну линију. Касније, захваљујући случају, испоставило се као толико пута у фудбалу досад, не мора све увек бити како је из прве записано. Памти се да се Младен Вучинић повредио, да је његова прва замена имала неодложних обавеза...

Новак Рогановић (први с лева), Жарко Николић, Здравко Рајков, Доброслав Крстић, Александар Ивош и Тодор Веселиновић

ПОСПОДИН

- Е ја ћу на бека.

- Како ћеш? Никад ниси био бек.

- Само ви мене пустите! Лако ћу.

Након таквог дијалога уследила је преко-манда: из ударног дела фронта у одбрамбени. Не крило, већ бек. После је дошла другачија, исправнија формулација: био је добро крило, постао је одличан бек. То је таленат у питању. Посебан, зар не!

Бриљирао је у том чудном времену, обе-жеженом и помало несхватљивом логиком да се навијачка оданост нужно не исказује аплаузом својима, или звиждуцима уколико нису задовољили. Приврженост игри, укупно, делила је место с припадношћу клубу. Отуд су присталицама и Војводине били скоро од поједнаке важности и резултат и уметност надигравања - по цену да о њој не мора да сведочи крајњи исход. Што, опет, не значи да се није играло да би се побеђивало.

Посебност га је довела у репрезентацију баш у години када је одржан први Куп нација - а да би се боље разумело коме су ови редови посвећени и у каквој конкуренцији се за позив изборио, ево ту податка да је на овом, што бисмо данас рекли ЕУРО 1960, наша репрезентација после продужетака изгубила у финалу од СССР 1:2.

Судбина или случај - ко зна - али када се построје сви наступи овог аса Војводине у националној селекцији, низани су једино успеси. У Казабланци са Мароком 5:0, у Тунису са тамошњим репрезентативцима 5:1, у Каиру са

УАР 1:0, у Београду са Тунисом 7:0, све пријатељске утакмице, па онда олимпијски циклус, у Пескари са УАР 6:1, у Фиренци са Турском 4:0 и у Риму са Данском, у финалу, 3:1. Пропустио је два меча на Олимпијади, у оба у којима „плави“ нису дали гол више. Са Бугарском 3:3 и после са Италијом, у полуфиналу 1:1, када је о финалисти одлучено жребом.

Можда субјективност упућује на толико јасну констатацију да се чак и не мора изрећи, али чик нека јој неко супротстави аргумент. Зар слика не води у сумњу на то да су баш његови изостанци донели другачије завршетке од оних с њим у постави?

Мора се, међутим, неизоставно додати и следеће: победник и нека врста мученика. Несумњивог. Ниједан репрезентативни наступ није одиграо на свом месту. Ни на свом резервном положају. Никада ни крило ни бек. Беспрекорно уигран бековски пар тог времена, Владимир Дурковић-Фахрудин Јусуфи, био је селекторски адут од посебне силе и новајлија међу „плави-ма“ је морао да се уклапа.

Нове рокаде му, очито, нису сметале.

Ни „плави-ма“.

У резултатима су одговори, у злату.

Толико наочит, а заувек обичан. На терену и доцније у послу - и у фудбалском и у оном друге врсте - са светом с којим се виђа на улици, у клубу, на стадиону...

Да, када смо већ код стадиона. Је ли ко икад, не пример, после неке утакмице од њега чуо компарацију - онако с висине - да нешто није требало урадити на начин на који је учињено. А, без дискусије, могао би, зашто да не? Био је величина, значи зна да ли је требало овако или онако. Зар је кад ма кога замарао сећањима на сву силу својих дуела са звездама? Да ли је, евентуално, касније с индигнацијом одбацио фудбал, једино зато што је другачији од оног из његових дана?

Испричати или не анегдоту везану за не тако давна времена? Да, што да не, иако би као

Златно око враћа

неизговорена, евентуално, била још чвршћи доказ савршеног познавања јединственог умећа, оног којим се исказује права мера ствари.

Елем, поводом... а повода увек има, разноразних, не у клубу већ у другој институцији, уручивана су признања златним олимпијцима. Града, округа, среза, општине, покрајине, кога већ.

Први који је био први 1960. је прећутан. Омашка, шта ли? Неко други је био проглашен за првог. Интервенција? Полемика, одговор у новинама? Гнев, ту на свечаности или доцније? Ниподаштавање скупа, награде, добитника? Истеривање правде, уз доказивање ко је у праву, ко није?

Ма какви.

Ништа од тога.

Зашто? Једноставно: Новак Роџановић је господар.

Њему ни највећи терет не представља бремене.

Своју славу носи.

Владимир Тодоровић
Снимио: Павле Ђисалов

ЗЛАТНИ

У финалном мечу с Данцима, у Риму, који је пред 40.000 гледалаца на Олимпијском стадиону водио Италијан Ло Бело, „плави“ су наступили у следећем саставу: Видинић, Дурковић, Јусуфи, Жанетић, Роџановић, Перушић, Анковић, Матуш, Галић, Кнез, Костић.

Голове за нас су дали Галић, Матуш и Костић, а за Данце је стрелац био Нилсен.

ХАЛО

Васић! „ДЕДИН“ ПРВИ ПЕХАР

• Срећан Ти трофеј, Сретене!

- Хвала.

• Пробудио сам Те. Извини, подне је, па сам мислио...

- Нема везе. Славило се, морао сам да се одморим.

• Заслужно си, „узео си пехар, Васићу“.

- То се певало у аутобусу по повратку из Сарајева. Звао сам мог Сашу Тодића, да чује, да се похвалим... Било је много весело.

• У финалу Купа БиХ у Сарајеву са бањалучким Борцем Вама у дресовима Модриче није баш весело кренуло?

- Повели су Бањалучани у 40. минуту голом Ђурића. Лоше смо одиграли уводни део меча, нико није хтео да улети у ризик. Гол смо примили без шансе. На паузи, свесни чињенице да смо боља екипа, договорили смо се да једноставно не смемо да изгубимо.

• На све или ништа?

- Управо тако, да оставимо срце на терену. Имали смо стиву, пречку, играли много боље и захваљујући креатору те акције Бојану Магацину и Зорану Новаковићу, иначе мом цимеру, који је постигао изједначајући гол у 71. минуту, изборили пенале.

• „Рулет“ је био на вашој страни?

- Храбре и срећа прати, а били смо и у налету, жељни победе...

• Навијачи вас нису пратили?

- На путу за Сарајево навијачи оба ривала су се сусрели негде код Маглаја. Дошло је до туче, па је полиција наредила „на-лево-круг“. Чујем да је њих десетак завршило у болници.

• Ипак, весеље је било у Модричи?

- То је било ултра весеље, права људница. Навијачи, њих око 500, су по кафићима гледали пренос и чекали нас до поноћи да се вратимо из Сарајева. Прослава је потрајала до јутра, цео град је био на ногама, играло се, певало, веселило...

• Ово Ти је први пехар у каријери?

- Пресрећан сам. У Пролетеру пет, у Војводини шест година без трофеја, а играли смо три пута полуфинале Купа. У финалу Интертото купа Вердер нас је осујетио...

• На јесен играш Куп УЕФА?

- Наставићу каријеру у Модричи, сигурно.

Послодавци су задовољни, ја такође, тако да је интерес обострани. Приде, ту је и излазак на међународну сцену. Велики успех.

• Надимак „Деда“, судећи по Твојим играма, очигледно Ти не пристаје?

- Последња линија Модриче је најбоља и најстарија у лиги, али ипак нисам ја највремем...

15 освојених бодова из исто толико утакмица. Предстојала је борба за опстанак, уместо које је у пролећном делу, када смо дошли Магацин, Новаковић, Љубичић и ја, освојено 25 бодова, шесто место и Куп БиХ. Шлаг на тарту је излазак на међународну сцену.

• Можда вам се задеси Банатски Двор?

- Моји Банаћани. Можда, било би лепо. Више бих волео да је Војводина у Европи, али...

• Како живиш у Модричи?

- Услови су беспрекорни, све је у најбољем реду, али ми недостаје породица. Станујем у спортском мотелу рафинерије, која је спонзор фудбалера и одбојкаша. Храна је одлична, посебно послатице. Редовно „звекнем“ две туфахије после ручка.

• Имаш ли слободног времена?

- Паузе између тренинга проводимо по кафићима, одигра се билијар, прекинемо време, па опет на фудбал. Живимо спортски, а већину нас, с обзиром на године, ноћни живот ни не интересује.

• Цигарете?

- Може и без, али уз кафицу, ту и тамо за налим.

• Често долазиш кући?

- Сваког викенда после утакмице. Аутопутем стигнем у Нови Сад за два часа и који минут. Недостаје ми фамилија. Душан, ево, завршава шести разред, а Немања први. Све више интересовања показује за фудбал, тако да сваки пут када сам код куће имам додатни тренинг.

• Идуће сезоне чека Те иста прича?

- Није ми тешко да играм и путујем. Боље је тако, да децу не одвајам од школе. Још мало, па ћу и каријеру да приводем крају.

• У фудбалу си већ 22-23 године?

- Почео сам као 12-годишњак и ево, стигао до првог трофеја. Никад није касно.

• Примио си честитке са разних страна?

- Звали су ме Саша Тодић, Игор Богдановић, Роналд Хаби и још многи пријатељи. Чистићу чим завршим са обавезама у Модричи.

шнији. Штопери, Душко Љубичић има 37, а Марко Стојић 34, док ја са 35 година играм на месту либера. Имамо, дакле, 106 година.

• Без старца нема удараца?

- Управо тако. У пролећном делу првенства и Купа, примили смо свега десетак голова. Од 16 утакмица, само једну сам паузирао због непарних картона, јер три жута доносе меч паузе. Овде, међутим, за године нико не пита, већ је само добра игра у првом плану.

• У Модричи си од јануара?

- Све је било како се само пожелети може. На полусезони, Модрича је била на 12. месту са

Слободан Бајић

НА МНОГАЈА ЛЪЕТА

Од године 1908. када се свеколика новинарска и модерна јавност почела бавит „популарном игром, донетом из Неметке, „лоптањем ногом“, или Вам „фусбалом“, коју гајише не само нарочити клубови, већ и академска омладина“, Војводина је превалила пут од пионирског, а у ратној 1914-ој години и „дивљег“ чеда др Косте Хација и ентузијаста (попут Раденка Ракића, Гојка Ружића, Владе Милићева, Ранка Тошића, Бранка Госпођиначког, Ђорђа Живанова) окупљених око „првенице“ на тлу Војводине до данас, и године „које су појели скакавци“ и оне од „расплета“ и ушла у ове нове, „постпетооктобарске“, чијега имена још не знамо, али ће нам се ускоро и оно „јавити“!

И тако доћи ће и проћи и онај Други св. рат, већ по ослобођењу Новог Сада скупиле се љубитељи, поклоници и играчи које је ова „свецка страота“ распришила на разне стране и уиграти се тако добро да ће их у сезони 1965-66. дочекати прва шампионска титула.

Пантелић, Вучинић, Нештички, Стамевски, Ламби, Такач, Брзић, Николић, Савић, Тривић, Сурдучки, Секереш, Радовић, Радосав, Пушибрк са техником Вујадином Бошковим донеће је Новосађанима и трокракој Војводини на понос.

Након низа година, у сезони и години по много чему благородној 1988/89., и Војводина ће дати свој скромни допринос овом друштвеном благастану, освојивши по други пут титулу шампиона.

Победнички тим, те године крупне, зреле, јаке, сабирајуће, сачињаваће: Марас, Мијић, Шапурић, Вујачић, Карталија, Марковић, Михајловић, Шестић, Јоксимовић, Пунишић, Мијуцић, Тања, Јокановић, Миловац, са Мишом Косановићем и Љупком Петровићем на челу.

Е тог доба се већ и ја сећам!

Додуше онако, кроз сумаглице детињства, била сам неки пети на шести разред основне школе и имала другарицу Марију-Мају Попову, чији отац се тамо у тој „Воши“ нешто „пито“ па смо ми по детињој инерцији ишле на те утакмице, код Маријиног тате на „посо“, а у ствари све нам то било чудно јер до тад смо биле у театру, биоскопу, концертној сали, па

нам било „невиђено“, да тако пуно света, а све - мушки може да се окупи на отвореном простору каки је стадион!

А да будем искрена, малко смо и „кибицовале“, онако предпубертетски, оног „стварно најбоље“ и неке навијаче - градске барабе!

А бога ми - навијало се ондак!

Све по оној - „пуне трибине лудих навијача“! У та доба на фудбалском стадиону Војводинином ниси могло место наћи ди шибицу да уденеш! Црвено-бели сила беху на игралишту гаснућега југословенскога терена!

И дојдоше „године расплета“!

Како у друштву, како у „политики“, како у „егзистенцији“, како у култури, тако и у „шпорту“, а рефлектовале се и на „Воши“! И било је тако, како је било! Не поновило се!

Ондак су се после „расплитања“ догодили „октобри“ пети, шести и ини и сви смо мислили - е, нек се завршило! Сад ћемо кренути! А, кад оно..... и кад оно, не лези враже у зелену траву!

2004.-ту годину, јубиларну Војводина дочекује, девета на табели, а уколико ме сећање не вара, беше кадгод причано о „Јевропи“!

За годин дана, клупску-сезонску годину ако желите, „Воша“ променила три тренера: Вукашиновића, Илића и последњег, актуелног још увек Смиљанића.

Сума суммарум, иако ми је девет један од омиљених бројева, кабалистички број снаге, ипак, мада како рекох нисам пасионирани

љубитељ фудбала, али јесам од ноката до власи косе Новосађанка и Војвођанка, па волем све што воле пречани, дакле ипак би волела да је „моја“ Воша при врху табеле. Волела бих да су трибине пуне, а не да је на њима шачица вечитих руку горе, када су сви доле - тамо код Београда у Делија и Гробара! Волела би да смо сви „Сланинари“ и „Фирмаши“, сви ми који живимо на овоме простору, да дишемо тај мирис „панчете“ с пуно „меса“, фришког, топлог и милог благоутробију нашему!

Јер знате, могу ја колико гој оћу да живим животом духовног и физичког космополитизма интелектуалке, вазда свесне свога „јевропскога, древнога подријетла“, али во вјеки вјеков сачуваћу нешто од провинцијалке. То ће бити оно најбоље, разуме се, а дефинисаћу га овако: као снажно породично осећање, као присан однос са суседима, као непомерљиву чврстину патријархалног морала, оног са десет Божијих, као неговање и памћење свога порекла као битног полазишта, као блиско осећање видика и неба, биљке, животиње и човека, као завереничко чување свих обичаја, народних, породичних и географских.

Е у овом последњем географском, али и народном лежи решење формуле „Буди Новосађанин, навијај за Војвдину“!

Та веза попули-гео-фамилиус је нераскидива и сноси и носи се лако, а трајање је не лабави но богати и учвршћује, јер љубав нигда не дивља до питоми односе!

У такој вези свак зна ди му је место, а шта дужност и колик је дуг!

Најмање што морем учинити јесте да овога тренутка, Вама, мени и овој жилавој старици, коју не смемо да „предадњемо“ Богу на истину, деведесетогодишњој Војводини речем:

На многаја лета, црвено-бела Дамо! Бићеш и биће те док је нас! А и после! Јавља ми се тако. Е, уз инат свим оним „брезобразним“ који тако не мере гледати! Ти а и неки од нас, знамо ми то добро у себи, вазда ћемо бит и „како други нећеду“.

Е,...уз Инат-инату!

Теодора Ж. Јанковић

FUDBALSKI KLUB VOJVODINA

Klub Vesti
Sezona 03/04.
Prvi tim
Podmladak
Foto galerija
Video zapisi
Audio zapisi
Forum
Navijači
Sponzori

15.05.2004.

PRVENSTVENA UTAKMICA

VOJVODINA 5 : 0 RADNIČKI

Miloš Krsić

U "revijalnoj" utakmici Vojvodina je zabeležila najubedljiviju pobjedu u ovoj sezoni i najavila bolje dane. Dva gola postigao je Milan Belić, "probudio" se i Vukelja sa, takođe, dva gola, a svoj poslednji gol u dresu Vojvodine postigao je i Miloš Krsić, koji karijeru nastavlja u CSKA iz Moskve pa mu ovom prilikom želimo mnogo uspeha.

Gosti su došli da odrade poslednjih 90 minuta u prvoj ligi, a kakvu su igru pružili moraju da budu zadovoljni sa samo pet golova u mreži.

30. PRVENSTVENO KOLO

VOJVODINA 3 : 0 RADNIČKI

Miloš Krsić

12.05.2004.

PRIJATELJSKE UTAKMICE

Beležiš

Podunavac	2
Vojvodina	2

WALLPAPERS

Šampionska sezona 65/66.

Šampionska sezona 98/99.

29. PRVENSTVENO KOLO

VOJVODINA 3 : 0 Vojvodina

Miloš Krsić

16.05.2004.

PODMLADAK

16.05.2004.

FINALE KUPA SCG ZA OMLADINCE

VOJVODINA 0 : 0 ZETA

penalima 7:6

Vojsvodina je odbranila Kup Srbije i Crne Gore. Posle boljeg izvođenja jedanaesteraca omladinci Vojvodine savladali su golubovačku Zetu. U utakmici bez mnogo prilika istakao se - golman, Aleksandar Jović, potencijalni prvotimac, sa nekoliko intervencija odlučio je pobednika. Najpre je u dva navrata sprečio golubovačke napadače da postignu pogodak, a zatim je odbranio udarac sa jedanaest metara Mišku Cekliću i doneo pehar Vojvodini.

Omladinci FK Vojvodina, pobednici Kupa SCG za sezonu 03/04.

16.05.2004.

FINALE KUPA SCG ZA PIONIRE

PARTIZAN 7 : 0 VOJVODINA

Više nego ubedljiva igra pionira FK Partizan i pre svih kapitena Amira Osmanagića raspršila je svaku pomisao na uspeh u ovoj utakmici.

Utakmica je odigrana po pravom neuremanu. Kiša je padala svih 90 minuta, a u pojedinim momentima "mirisalo" je na prekid zbog prave provale oblaka.

Rešenje enigme zvane pobednik pronađeno je već u prvih 30 minuta. U ubedljivoj igri u tom periodu napadač partizana postigli su čak pet pogodaka i sve ostalo bila je čista formalnost.

Ovim putem, još jednom želimo da čestitamo Partizanu na gostoprimstvu, odličnoj igri i trofejima koje su osvojili.

Pregled rezultata mladih kategorija

- Omladinci
- Kadeti
- Mladi kadeti
- Pioniri

NEOBEE HOSTING

TOTAL HOSTING SOLUTIONS

Prezentaciju osmislio, napravio i održava Milenko Adamović

FUDBALSKI KLUB VOJVODINA

Klub Vesti
Sezona 03/04.
Prvi tim
Podmladak
Foto galerija
Video zapisi
Audio zapisi
Forum
Navijači
Sponzori

New Topic | Goto Top | Goto Topic | Threaded View | Search

Never Topic | Older Topic

Podbara

Author: Ruz je nasa 3 to opet ()
Date: 05-21-04 23:40

Vest je sa razmicanjem ali mi je zelja da castitam treneru Grujicu i njegovoj zeti, na odmoru trofej. One sto me je secucio bile su listove fudbalera Ragnoc, Radina i Trovica. Naime kada ih je Kurtas upitao o planovima za buducnost jedino je Rago rekao da mu je zelja da postane prvotimac FK Vojvodine. Sva decu stvarno potreslo. ljudi iz kluba razgovaraju da bi njihovi rad sa mladima fudbalerske trase da ima i vaspitnu dimenziju kako bi klinci poceli da osecaju nastro prema klubu a ne da gledaju na njega kao odakomni dasku na dalju prodaju. Na kraju da ponovim jos jednom castitam, IVALA VAN KONIG.

P.S. Da li je neko bio na temi pa da nam da svestaj iz navijaackog ugla

Reply To This Message

Re: podbara

Author: Bio sam... (80.74.173.---)
Date: 05-25-04 08:09

Pijustala je kisa ceo dan. Losi uslovi za igru. Klodno. Protivnik dobar, ali, cini mi se, da je poraz pjenira uticao da utakmica bude mnogo nezrewnija nego sto je trebala da bude. Nisi dobar.

Reply To This Message

New Topic | Goto Top | Goto Topic | Threaded View | Search

Never Topic | Older Topic

Miloš Krsić

Author: KRSIĆ ()
Date: 05-23-04 08:28

Good morning. Pomen, Krsica Cepci!
I see a fan of CSKA Moscow. Good you tell me a few words about Miloš Krsić.

P.S. Na Krsicu. Oprez! neopremam! Ne mozes!

Reply To This Message

Re: Miloš Krsić

Author: Stalinar (193.198.6.---)
Date: 05-23-04 16:11

Krsic ist the best player

Reply To This Message

Re: Miloš Krsić

Author: Novosve ()
Date: 05-24-04 09:54

Krsic is really a great player, he is a classical player with NUMBER 10. We are really mad to lose him.

Tell us something about CSKA?

Reply To This Message

Rade Batak i Jovan Tanasajevic

Author: Tugu ()
Date: 06-01-04 15:30

Braće stibi!
Puno divim vam za Rado Batak i Jovana Tanasajevica!!!

Pozdrav iz Moskvi!
Dinamo Moskva je najbolji klub u Rusiji!!! Ali tamo pada je velika gura... Vse 30 godina...!!!

Reply To This Message

New Topic | Goto Top | Goto Topic | Threaded View | Search

Never Topic | Older Topic

najzadi

Author: Ruzi Kartu ()
Date: 04-03-04 20:04

najzad pobjeda u Beogradu. Uh sto ovo volim. Nismo igrali u Zvezdu, u zeleniku, cema Partizanom, pa pobjeda nad OFK-om, vage igrici razlije taj 50 kompleta.

Reply To This Message

Re: najzadi

Author: DUB ()
Date: 04-04-04 02:20

"Ja nisam znao jedan grad..."

Reply To This Message

Re: najzadi

Author: Jaaa??? ()
Date: 04-04-04 07:52

Bravo mmoji svaka cast!!!!
Mogli smo jos bar tri da im zabijemo! Konacno smo igrali kao se treba da igra VOJVODINA
Mislim da ih je Smiljanio malo otrezno posle Kabela...
DUBI PO DUBU !!

Reply To This Message

Re: najzadi

Author: podbara ()
Date: 04-04-04 10:34

Bravo sa Smiljanica i igrace koji su se juze svojkai potrudili. Svaka pobjeda mi je draga ali kad bijemo Beogradjane to je nest posetno. Jace je bio stacan dan, dobili smo cfr, mendo u basketu jos odobojani da zavise posao danas pa da se noprtno sa zvezdu.

Posrtam sve da dodju u sredu na Kabei, ta narocito mislim na ljude u bogstvu jer u sredu cemo ispitati novu stvaricu u istoriji naseg vojskog kluba jer cemo prvi put od 1924. godine biti domacin na nekom drugom stadionu . Cimite ave pa se vidimo u sredu

Reply To This Message

Re: najzadi

Author: LALA9 (80.74.171.---)
Date: 04-05-04 13:32

NAJZAD INARA DA SVANE!!!!

Reply To This Message

Re: najzadi

Author: NARAN (193.198.6.---)
Date: 04-05-04 11:40

BRAVO VOSO

Reply To This Message

24

FK VOJVODINA ★ .COM

	Играч	Број мечева	Стартер
1.	Тодић	30	30
2.	Белић	29	28
3.	Мандић	29	28
4.	Лазаревић	28	27
5.	Красић	27	27
6.	Степанов	26	26
7.	Поповић	26	23
8.	Цилиншек	24	21
9.	Францишковић	24	23
10.	Миловановић	21	11
11.	Јелић	21	14
12.	Белада	19	18
13.	Трајковић	15	5
14.	Драгутиновић	15	15
15.	Дринчић	11	5
16.	Вукеља	11	8
17.	Вукадиновић	9	1
18.	Војводић	7	1
19.	Цветковић	6	6
20.	Бихорац	5	4
21.	Шљиванчанин	5	3
22.	Деспотовић	5	2
23.	Јовановић	5	1
24.	Грумић	5	1
25.	Новковић	4	1
26.	Ђурђевић	3	1
27.	Добрић	3	0
28.	Магоч	2	0
29.	Јоксимовић	2	2
30.	Трбовић	1	1
31.	Качар	1	0
32.	Милосављевић	1	0

	Играч	Ушао у игру
1.	Миловановић	10
2.	Трајковић	10
3.	Вукадиновић	8
4.	Јелић	8
5.	Војводић	6
6.	Дринчић	6
7.	Грумић	4
8.	Јовановић	4
9.	Цилиншек	3
10.	Деспотовић	3
11.	Поповић	3
12.	Добрић	3
13.	Вукеља	3
14.	Новковић	3
15.	Мандић	2
16.	Шљиванчанин	2
17.	Ђурђевић	2
18.	Магоч	2
19.	Белић	1
20.	Белада	1
21.	Качар	1
22.	Францишковић	1
23.	Бихорац	1

	Играч	Жути картони	Црвени картони
1.	Францишковић	3	1
2.	Шљиванчанин	1	1
3.	Степанов	7	-
4.	Цилиншек	6	-
5.	Белада	6	-
6.	Лазаревић	5	-
7.	Мандић	4	-
8.	Трајковић	4	-
9.	Белић	4	-
10.	Јелић	4	-
11.	Красић	3	-
12.	Миловановић	2	-
13.	Поповић	2	-
14.	Војводић	2	-
15.	Тодић	1	-
16.	Вукадиновић	1	-
17.	Дринчић	1	-
18.	Добрић	1	-
19.	Цветковић	1	-
20.	Јовановић	1	-
Укупно		49	

Голови		
Минути	Дати	Примљени
1-10	4	0
11-20	4	6
21-30	4	3
31-40	3	1
41-45	2	2
46-50	1	1
51-60	4	3
61-70	5	6
71-80	2	6
81-90	4	5
Укупно	33	33

2003/2004. У БРОЈКАМА

Коначна табела

1.	Црвена звезда	30	23	5	2	59:13	74
2.	Партизан	30	19	6	5	48:20	63
3.	Железник	30	17	7	6	48:20	58
4.	ОФК Београд	30	14	9	7	36:31	51
5.	Сартид	30	14	7	9	43:36	49
6.	Обилић	30	14	4	12	42:29	46
7.	Земун	30	11	8	11	27:29	41
8.	Сутјеска	30	12	4	14	38:36	40
9.	Војводина	30	10	10	10	33:33	40
10.	Хајдук	30	11	5	14	28:29	38
11.	Зета	30	10	6	14	38:41	36
12.	Борац	30	8	11	11	30:41	35
13.	Будућност	30	10	4	16	30:49	34
14.	Напредак	30	7	4	19	28:46	25
15.	Раднички	30	4	12	14	18:47	24
16.	Ком	30	4	2	24	21:67	14

Најбоље оцењени играчи у сезони 2003/2004.

	Играч	Просечна оцена	Журнал	Дневник	Број мечева
1.	Тодић	6,71	6,59	6,83	30
2.	Францишковић	6,58	6,54	6,62	24
3.	Белић	6,56	6,48	6,64	29
4.	Красић	6,52	6,46	6,59	27
5.	Степанов	6,39	6,33	6,46	26
6.	Јелић	6,39	6,29	6,50	21
7.	Цилиншек	6,34	6,37	6,32	24
8.	Лазаревић	6,31	6,26	6,36	28
9.	Миловановић	6,28	6,23	6,33	21
10.	Поповић	6,27	6,19	6,36	26
11.	Мандић	6,15	6,12	6,18	29

Напомена: У обзир су дошли играчи с 20 и више одиграних мечева.

	Листа стрелаца	
1.	Белић	11
2.	Јелић	6
3.	Вукеља	3
4.	Красић	3
5.	Францишковић	2
6.	Цилиншек	2
7.	Војводић	1
8.	Миловановић	1
9.	Лазаревић	1
10.	Степанов	1
11.	Дринчић	1
12.	Шљиванчанин	1

	Посета	Најбоља	Најслабија
Домаћин	30.000	Ц. Звезда 4.000	Сартид - 500
Гост	48.000	Ц. Звезда 30.000	Ком - 250
Укупно	78.000		

Резултати	Број
0:0	7
1:0	5
1:2	3
0:1	3
4:2	2
0:3	2
4:3	2
5:0	1
1:3	1
2:1	1
0:2	1
1:1	1

	Играч	Замењен
1.	Цилиншек	13
2.	Белић	12
3.	Францишковић	12
4.	Красић	11
5.	Вукеља	8
6.	Јелић	6
7.	Миловановић	6
8.	Дринчић	3
9.	Степанов	2
10.	Лазаревић	2
11.	Бихорац	2
12.	Трајковић	2
13.	Деспотовић	2
14.	Поповић	2
15.	Шљиванчанин	1
16.	Ђурђевић	1
17.	Белада	1
18.	Вукадиновић	1
19.	Цветковић	1

	Тренери у сезони 2003/2004	Утакмице	Победе	Нерешено	Порази	Гол р.	Бод
1.	Мирослав Вукашиновић	(1.-3. коло)	0	1	2	1:6	1
2.	Јосиф Илић	(4.-15.)	3	5	4	13:14	14
3.	Бранко Смиљанић	(16.-30.)	7	4	4	19:13	25

КОСТА

и прича о ле

Коста Хаџи и Жил Риме

Један је члан Војводине од 1. јануара 1933, а други од 30. септембра 1979. године. Оба су зову - Коста Хаџи. Ипак, да није било трећег, истог имена и презимена, не би било ни њих, ни те не- свакидашње навијачке традиције, а, највероватније, ни саме Војводине, најстаријег српско-црногорског прволигаша који, овог пролећа, слави 90. рођендан.

Првопоменути је угледни новосадски адвокат, други његов син, апсолвент Више техничке школе, а трећи њихов деда, односно отац, који је, с пролећа 1914, с групом пријатеља, основао Во-

јводину, уписао своје име на њеној чланској карти број 1 и био први председник тог клуба.

- Српски омладинци које су предводили Урош Чаковац и мој отац су, у предвечерје Првог светског рата, основали фудбалски клуб који је, одмах, добио име Војводина. Истог дана када сам рођен, дакле 1. јануара 1933, отац ме је учланио у велику црвено-белу породицу, а ја сам то исто, 30. септембра 1979, када се он родио, урадио са мојим сином – почиње казивање о збиља несвакидашњој породичној везаности са Војводином средњи од тројице Хаџија о којима је овде реч.

Монтевидео 1930.

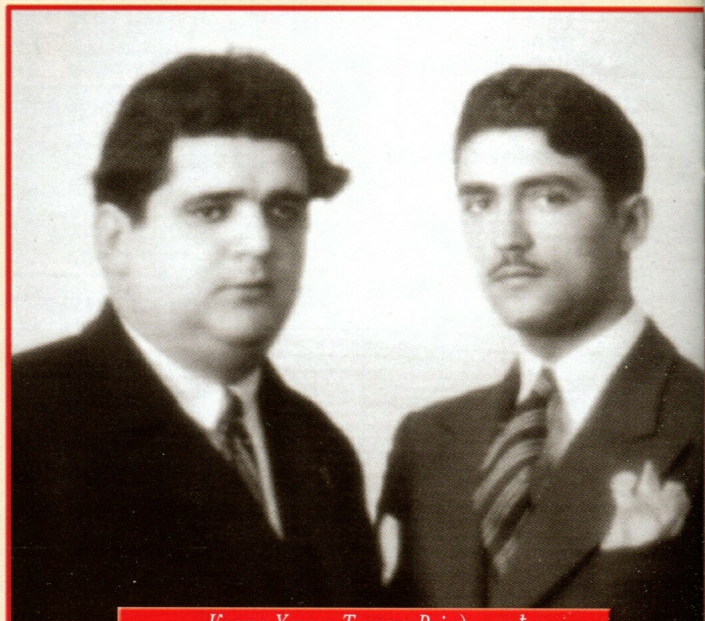
Прве велике узлете новосадски клуб је доживео по завршетку Првог и у годинама до Другог светског рата, а, уз

адвокатску (студије права у француском граду Кону окончао је 1921. године), њен оснивач и најстарији Хаџи из ове приче направио је и сјајну каријеру фудбалског радника.

- До 1930. био је председник Војводине, а онда је изабран за генералног секретара тадашњег Југословенског ногометног савеза. Прво што је урадио било је да седиште из Загреба пресели у Београд. На тој функцији је остао до почетка Другог светског рата.

Уз остало, Хаџи је био и вођа југословенске репрезентације која је учествовала на првом Светском првенству одржаном 1930. у Монтевидеу. Јакшић, Тирнанић, Арсенијевић, Вујадиновић, Ивковић и другови су, тада, освојили сјајно треће место.

И данас се, у породичној дому Хаџијевих, у Грчкошколској улици, љубоморно чувају успомене са тог такмичења, бронзана медаља, неколико изузетно ретких значака и билтен шампионата, толико графички упечатљив да изгледа готово невероватно да је штампан пре више од 70 година. И, наравно, фотографије, пре свега она на којој су вођа тадашње југословенске делегације и први човек светског фудбала и човек по којем је име добио пехар намењен светском шампиону, Жил Риме.

Коста Хаџи и Вокица Вујадиновић

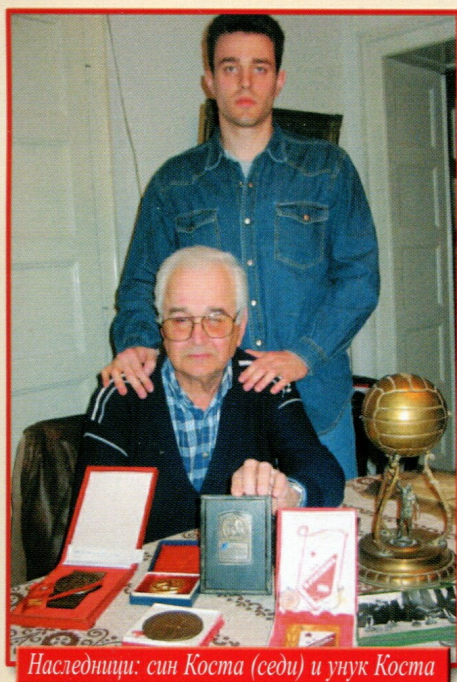
ОД ИСТЕ ЛОЗЕ И ГОРГЕ ХАѢИ

Породица ХаѢи је грчко-цинцарског порекла. Из Грчке је, преко Бугарске, стигла у Румунију и настанила се у Темишвару. Крак који се, 1911. године, коначно скрасио у Новом Саду, је, пре тога, једно време живео у Вршцу. Из дела који је остао у Темишвару, потекао је најбољи румунски фудбалер свих времена и један од најбољих играча у историји европског фудбала Георге ХаѢи.

дска породица Хаџи свакако заузима посебно место

ХАЏИ

енди

Невеселе године Другог светског рата један од оснивача Војводине провео је углавном у хуманитарном раду, а непосредно по завршетку те велике катаклизме човечанства, добио је прилику да поново изађе на велику сцену. Већ у октобру 1944. у Нови Сад је похитао Моша Пијаде да њему и Александру Мочу, такође угледном интелектуалцу и предтратном члану Самосталне демократске странке, чији су адвокати, пре рата, на судским процесима бранили комунисте, понуди да и сами то постану.

Време страдања

- С обзиром да је био француски ђак, мом оцу је понуђено да, наравно уколико постане члан Комунистичке партије, буде наш амбасадор у Француској, а Мочу да постане председник савезне Скупштине. Оба су то одбили.

Са истом понудом, Пијаде је дошао и у фебруару 1945. али је Хаџијев одговор био исти.

- Да ли због тога, да ли због потоњих судских одбрана људи попут чувеног велепоседника Ђоке Дунђерског, тек цела наша породица је касније

имала много невоља. Врхунац тих тешких година била је 1951. када је отац ухапшен. У затвору је провео 17 дана, а спасао га је предатни пријатељ, тадашњи председник Скупштине Југославије, такође адвокат, Иван Рибар, саветовавши му да се окани политике и да се бави фудбалом који је, како му је поручио, много безбеднији.

Директан повод за хапшење најстаријег Хаџија била је одбрана породице Курјачки, једне од многих које су, у тадашњем суровом времену револуционарног заноса и исте такве правде, преживљавале тешке тренутке. Ђока Дунђерски је, тада, бар три дана недељно проводио у кући Хаџијевих, када је и настало једно дубоко и одано пријатељство двеју новосадских породица звучног презимена и великог угледа.

Повратак

Но, вратимо се Војводини, чије оснивање је, ипак, повод за ове редове. У клуб, чији је родоначелник, и у чијој 90-огодишњој историји свакако заузима посебно место, Хаџи се вратио тек 1954, када је она поново добила то име (пре тога

ОМИЉЕНИ „СЕКРЕТАР ЖЕНЕРАЛ“

Син-имењак др Косте Хаџија је 50-их година, као студент београдског Правног факултета, имао доста невоља због очевог политичког ангажмана. Малтретирање је, понекад, ишло дотле да му је један испит заказиван за поноћ, а следећи за шест часова наредног јутра. Ипак, очево име му је, истовремено, отварало и многа врата.

- Још ми је у живом сећању радост тадашњег савезног капитена Александра Тирнанића који ме је, алутирајући на предатну фудбалску функцију мог оца, увек дочекивао радосним повиком на француском: „О, секретар женерал“. Из ФСЈ сам се увек враћао са прегршт улазница за велике утакмице које је популарни Тирке редовно остављао за мене и моје колеге с факултета.

је, у складу с духом времена, била Слога) и почела да се враћа сама себи.

- Још ми је у живом сећању дан када су, непосредно уочи прославе 40-годишњице клуба, код нас дошли тадашњи капитен Сима Милованов, најбољи играч Вујадин Бошков и функционер Ваја Богдановић, да оца замоле да се врати. Учинио је то и у клубу остао практично до краја живота.

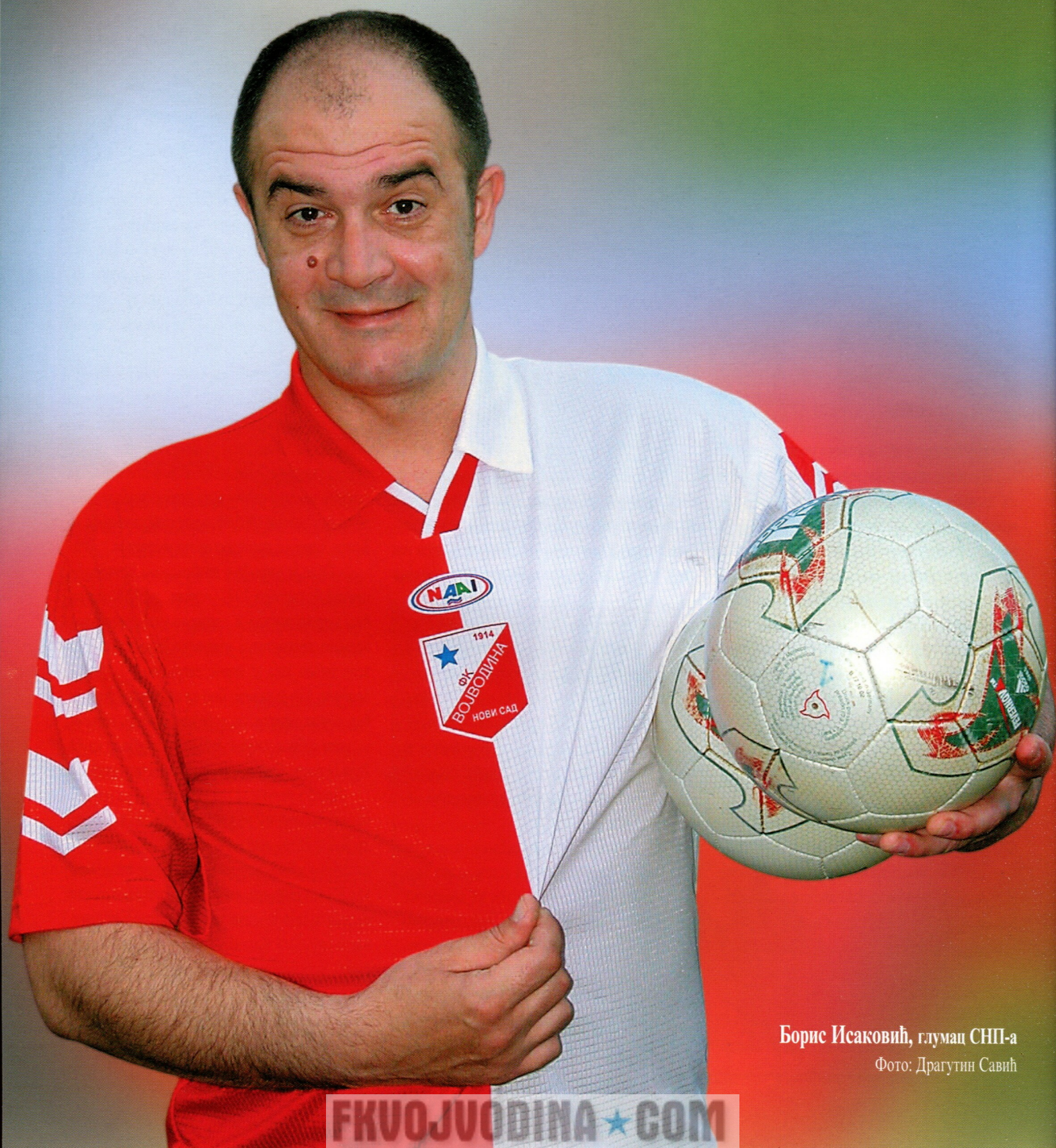
У тренутку повратка, Хаџи је имао 56 година (рођен је 8. новембра 1898.), а од вољеног клуба се више није одвајао. У Војводини је, дабоме, био и средином 60-их, када је освојена прва титула првака тадашње Југославије и, дефинитивно, потврђено место у самом врху нашег фудбала. Збило се то у сезони 1965/66, а пет година касније др Коста Хаџи се преселио право у легенду.

- Отац је умро је у новосадском Клиничком центру, 6. октобра 1971. године, у 17.15 часова, баш у тренутку кад је одсвиран крај првог полувремена првенствене утакмице Војводина - Црвена звезда, која је, иначе, завршена 0:0. Дуго је боловао, али је стално био са својим клубом. Да бар дочека недељу, да победимо Звезду, говорио је, уочи кобног датума, тадашњи директор клуба Вуја Бошков. Судбина је, ето, хтела другачије.

Проста рачуница говори да је, од укупно 73 године колико му је потрајао овоземаљски век, др Коста Хаџи, или у Војводини, или, кад му то није било дозвољено, са њом у души, провео равно 57. Ни тамо где, како би рекао велики српски песник и, што је мање познато, страствени гимнастичар Лаза Костић, „свих времена разлике ћуте“, сигурни смо, није другачије. 🌐

Ђорђе Вукмировић
Снимио: Дарко Дозет

JA VOŠU

Борис Исаковић, глумац СНП-а
Фото: Драгутин Савић

Ovoj zemlji je potreban oslonac

*Mi imamo jasnu politiku.
Hoćemo da budemo
Vaš pouzdani oslonac
u svakodnevnom životu
i poslovanju.*

CONTINENTAL BANKA

mesto vašeg oslonca

www.cont.co.yu

FKVOJVODINA ★ COM

CIP - Каталогизacija у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
796.33
Моја Воша / ФК Војводина; уредник листа:
Мирослав Гавриловић. - Год. 1, бр.1 (2001).
- Нови Сад : ФК Војводина, 2001. -
- илустр. : 30 цм
Прекид у излажењу.
ISSN 1820-1938
COBISS.SR-ID 176112391,

something different

www.marcons.co.yu

021 421 511

marcons

MARKETING COMPANY NOVI SAD

oficijelna marketinška agencija FK Vojvodine

FKVOJVOJODINA.COM